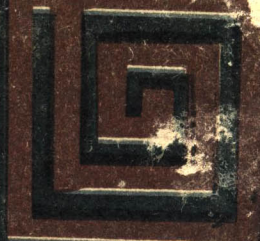

880

ქ 15

საქართველოს
საგარეო
მართავი
საგარეო
მართავი

თავდასრულები

ბეკუაძის და კომპანია
საგარეო მართავი

☐ სოქალ ☐

ოიდიპოს მეფე

მოკმედი პირნი

ოიდიპოსი	ქუთუმი
კრეონი	თებელ მისუცთა ქორი
იოკასტე	ტირეზია
მომბე	მწყემსი
შულტა	

ოიდიპოსი

ო, ყრმანო, ძველის კადმოსის შვილნო,
რისთვის მოსულხართ ჩემის კარის წინ
და რას მავედრით უტოებთ ხელში?
გუნდრუკის კვამლი ნისლავს ქალაქსა,
ყველგან გაისმის გლოვის ხმა, ზარი.
არ მსურს ვუსმინო სხვა მოამბეთა,
თვით თქვენ მითხარით, — სახელოვანი
თქვენ გთხოვსთ ოიდიპოს, ყველგან ცნობილი.
მამ სთქვი, მოხუცო, — რადგან შეგშვენის
შენ ლაპარაკი ხალხის მაგიერ, —
რამ მოგიყვანათ თქვენ ჩემს წინაშე:
შიშმა თუ ტანჯვამ? მსურს ყველაფერში
შემწედ მიგულვოთ. გულქვა მიწოდეთ,
თქვენი ვედრება თუ არ ვისმინო!

ქ უ რ უ მ ი

ო, მბრძანებლო ჩემის ქვეყნისა,
ხედავ, შენს ბომონს გარე ვუსხედვართ
ლიდი-პატარა: აგერ ყრმა ჩვილი,
აგერ მოხუცი წელში მოხრილი,
მეც ზევსის ერთი ბერი ქურუმი
და ეს ჭაბუკნი, მთხრობლად რჩეულნი.
და მთელი ხალხიც შტოებით ხელში
იქ მოედნებზე დაჯარებულა,
გარს ახვევია პალას ტაძართა
და ისმენოსის საკურთხეველსა.
თვით ხედავ, ქალაქს საშინელი რამ
ბედი მოელის—სისხლის ნაკადმა
ლამის წალეკოს, მიწის ნაყოფი
მოსპო, გააქრო, მინდვრათ ნახირთა
მუსრი გაავლო, ყრმანი მოსწყვიტა
დედათ საშოში!.. ღმერთი ცეცხლისა,
ჭირი საზარი, აოხრებს ქალაქს,
კადმოსის სახლსა და ჰაიდესი
კენესა-ტირილსა გარემოუცავს.
ღმერთად მიგვაჩნდე, ღმერთს გადარებდეთ;
მაგრამ კაცთ შორის შენ პირველი ხარ
ცვალებად ბედთან გასამკლავებლად.
მოხვედ რა კადმოსს, შენ მოსპე ხარკი,
რასაც ვაძლევდით სასტიკ მგოსანსა.)
კაცთ დაუხმარად, ღვთის შთაგონებით
შენ დაგვიბრუნე ბედნიერება
ასე ბჭობს ხალხი. ახლაც, მძლეთა მძლევ,
შენ გევედრებით, კვლავ ხსნა გვიჩვენე.
ღვთით ან კაცთაგან გეცოდინება,
ჭირგამოვლილთა ვაჟკაცთა ბჭობა,
ვიცი, წინდია ბედნიერების.
ნულა აყოვნებ, სწორუბოვარო,
იხსენ ქალაქი! წარსულ ღვაწლისთვის
მხსნელად გთვლის ხალხი! დე, მოგონებას
შენის უფლების ნუ მოგვიშხამავს

ამ ჭირში ყოფნა! და ვით მას უამსა
 ბედი გვარგუნე, ახლაცა გვედრებთ,
 < გვეყავი მხსნელად. და თუ გსურს კვლავაც
 ფლობდე ქვეყანას, უმჯობესია
 ხალხსა ეუფლო, ვიდრე ნაოხარს,
 პარტახსა მიწას: არად ღირს ციხე,
 გინა ხომალდი, ცალიერქმნილი,
 უკეთუ ხალხი შიგ ალარ ცხოვრობს! >

ო დ ი პ ო ს ი

საბრალო შეიღწე! მე ყველა ვუწყვი,
 რასაც მავედრით, ვიცი, სასტიკად
 თქვენ იტანჯებით, მაგრამ ვერც ერთის
 ტანჯვა ჩემს ტანჯვას ვერ შეედრება.
 თქვენ სადარდელად თქვენი თავი გყავსთ,
 მე კი — ჭალაქი და თქვენ ყველანი.
 არა ძილში მყოფს თქვენ მომისწარით, —
 მერწმუნეთ, ბევრი ცრემლი მიღვრია,
 ბევრი სიმწარეც მიგემებია
 იქვებით დევნილს. ერთადერთი გზა
 ეპოვე სახსნელი და მას მიემართე.
 • პილონის ტაძრად კრეონ წარგზავნე,
 რათა შეჰკითხოს მენოიკეს ძემ
 შუქმფინარ ღმერთსა, რა მოვიქმედო,
 რა აღთქმა დავდვა, რა ხალხი ვიხსნა?
 მაგრამ კრეონსა დღესაც ვერ ვხედავთ,
 თუმცა დრო არის დაბრუნებისა.
 ხოლო როდესაც პასუხს მოგვიტანს,
 ბოროტად მრაცხეთ, თუკი არ სრულვეყო
 გამომიცხადებს რასაცა ღმერთი.

ქ უ რ უ მ ი

ეგ კარგი გვითხარ: ეს არის მამცნეს —
 კრეონი უკვე გვიახლოვდება.

ო დ ი პ ო ს ი

დიდო აბოლო! ნეტა მის მოსვლას
 ჩვენი ბედი, ხსნა თან მოჰყვებოდეს!

ქ უ რ უ მ ი

ეტყობა ფრიად მზიარულია —
თავდადაუნული გვიანლოვდება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეხლავ გავიგებთ. მე ხმას მივაწვდენ.
ბატონო ჩემო, ჩემო ცოლისძმავ,
მენოიკეს ძევ, რა ამბავს იტყვი?

კ რ ე ო ნ ი

სასიხარულოს, რადგან თვით ტანჯვას
ღიმით შევხვდები, თუ ბედს გვარგუნებს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

გარკვევით გვითხარ. შენი სიტყვები
✓ მე არც მამხნეებს და არც მგერის უიშსა.

კ რ ე ო ნ ი

თუ გსურს აქ გეტყვი ხალხის წინაშე,
მზად ვარ აგრეთვე შეგყვე დარბაზში.

ო ი დ ი პ ო ს ი

აქ სთქვი, ამათთვის უფრორე ვზრუნავ,
ვიდრე ტანჯულის ჩემის სულისთვის.

კ რ ე ო ნ ი

მაშ ვიტყვი, რასაც გვიცხადებს ღმერთი.
მეუფე ბრძანებს: განიწმინდენით,
თქვენს ქვეყანასა აღზოცეთ ბიწი
და ნულა ჰკეებათ უკუბრუნებელ სენს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რით განვიწმინდოთ? რა სენი გემუსრავს?

კ რ ე ო ნ ი

მკვლელი განვდევნოთ, შური ვიძიოთ,
რათა უბრალოდ მოკლულის სისხლი
ქალაქს შავ ჭირად არ მოეგლინოს!

ო ი დ ი პ ო ს ი

მერე ვის ბედზე გვანიშნებს ღმერთი?

კ რ ე ო ნ ი

✓ მეფე, ლაიოს გყავდა მბრძანებლად,
სანამ ჩვენს ქალაქს შენ მოხვიდოდი:

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვიცი, მსმენია, თუმც არ მინახავს.

კ რ ე ო ნ ი

ლაიოს მოჰკლეს. ეხლა, ცხადია,
ღმერთი გვიბრძანებს მკვლელო მოვინახოთ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სად არის მერე? ან სად მივაგნოთ
ძნელად საცნობ კვალს ბოროტებისას?

კ რ ე ო ნ ი

მკვლელო ჩვენშია. ჰბოებს, ვინც ეძებს,
და იკარგება, არ ვეძებთ რასაც, —
გვიბრძანებს ღმერთი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სად მოჰკლეს მეფე?

შინ თუ მინდვრადა ან უცხო მხარეს?

კ რ ე ო ნ ი

თვით უთქვამს — პითონს ის მიდიოდა,
შინ კი აღარა დაბრუნებულა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ნუთუ მხლებელი არვინ გადაარჩა,
რომ ამ საქმეში დაგვხმარებოდა?

კ რ ე ო ნ ი

ყველანი გაწყდენ, გაიქცა ერთი,
თუმც სანუგეშოს ვერაფერს ამბობს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მაინც რას ამბობს? მცირე კვალიც კი
საკმაო არის, ოლონდ იმედი
არ წარვიკვეთოთ.

კ რ ე ო ნ ი

იგი გვიამბობს,

თითქმე ლაიოს ყაჩაღთ ბრბომ მოჰკლა
და არა ერთმა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვით გაბედავდა

ყაჩაღი მოკვლას, თუ მოსყიდული
არ იყო აქვე?

კ რ ე ო ნ ი

აგრე ვფიქრობდით,
მაგრამ მოკლულის სისხლის ამღები
არვინ აღმოჩნდა უკუღმართ დროში.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რამ დაგიშალათ სისხლის აღება,
როს მეფის ძალა ასე გათელეს?

კ რ ე ო ნ ი

ეგ დაგვაფიწყდა, რაკი ახალი
სფინქსმა ჩვენ ჭირი თავს დაგვატეხა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მე კი მსურს ისევ საქმეს შევუდგე-
დღეს ღირსეულად ღმერთმა და შენცა
მოკლულისათვის ზრუნვა ითავეთ.

თქვენ მოკავშირედ აწ მეც მიგულვეთ.
ვიძიებ შურსა ღვთისთვის, ქვეყნისთვის,
შევმუსრავ მტერსა და ამ საქმეში
ჩემთვისა ვზრუნავ, არა სხვისათვის,
რადგან ვინც მოჰკლა მეფე ლაიოს,
მეც იმავე ხელით ბოლოს მომიღებს.

ამით მეფისა სისხლსაც ავიღებ,
ჩემს თავსაც ვარგებ. მაშ, აღსდექ, ხალხო,
სავედრებელი შტონი ხელთ იღე!

კადმოსელთ ვინმემ აქ მოუწოდოს.
ვასრულებ აღთქმას! ღმერთის შეწევნით
ან ბედს ვეწევით, ან მთლად გავწყდებით.

ქ უ რ უ მ ი

აღსდექი ხალხო! მეფემ ისმინა
ჩვენი ვედრება! აპოლო იყოს
წინამეტყველი, მხსნელი ხალხისა
და აგვაშოროს თავითგან ჭირი!..

ქ ო რ ო

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ოქროთი მდიდარ პითონით ტკბილმეტყველ
ზეესის ხმა გვესმა!

ტურფა თებეს რას უქადის?
მსურს მივსწვდე შენსა განგებას,
ზარდაცემული ვკანკალებ,

დელოსის მეფევე, აპოლო!
შიშით ველი, რას გვიქადი: ახალს რასმე,
თუ იმასვე კვლავ, რაც ჟამთა სრბოლას
უკვე შთაუნთქავს?

მარქვი, ძეგ ოქროს სასოებისავ, უკვდავი
სიტყვა.

ანტიტროფი ა.

პირველს შენ გვედრი უკვდავო, ზევსის ასულო
ათინა, და შენს დას, მიწის მფარველსა,
არტემისს, მრგვალ მოედანსა ელვარე ტახტზე
მჯდომელსა,

და აპოლოს მშვილდოსანსა, —
სამივე მე მხსნელ-მფარველად გამომიჩნდიო.
ვითა ერთხელ ქალაქს უკვე ააციდინეთ განსაცდელი,
კვლავაც ისე დამიფარეთ, მომამოორეთ ჭირთა ალი!

სტროფი ბ.

ო, ღმერთნო, ურიცხვს ტანჯვას განვიციდი,
ოხრავს და კენესის ყოველი სულა,
სახსნელი გზა კი ვერ მიპოვია...
ნაყოფი მიწის აღარ იზრდება,
ველარც დედანი მშობიარობის უძლებენ ტანჯვას,
და ვითა სირნი, მკვირცხლად მფრინავი, ტანჯულნი
სულნი ელვის უსწრაფეს მწუხრის ქვეყანას
მიისწრაფვიან.

ანტიტროფი ბ.

იღუპება ამოდენა ქალაქი,
ბავშვნი ჰყრიან უმოწყალოდ მიწაზედ
და სწამლავენ სასიკვდილოდ ჰაერსა...
აქეთ ცოლნი, იქ ჭალარა დედანი
გარს არტყიან საკურთხეველს ტირილით
და შესთხოვენ ხსნას საშინელ ტანჯვისგან.
მწყობრად ისმის ნაღვლიანი გალობა...

ზევსის ოქრო-ასულო,
მოუვლინე მათ შვება!

სტროფი გ.

ძლიერი არკს, უზუჟი-უაბჯრო, თავზარდამცემი
ცეცხლით რო მდაგავს, გვედრებ, დამხსენი.

სამშობლოს გარე მიეცი ბინა:
ან ამფიტრიტეს
დიაღ დარბაზში,
ან ხომალდთ მსხვრეველ
თრაკიის ზღვაში.
რაც ლამეს რჩება,
იმას დღე მუხრავს,
ალ-ცეცხლის ღმერთო,
ქუხილთ მეუფევე,
ზევსო ძლიერო, შემუხრე ელვით!

ანტიტროფი გ.

ბრწყინვალე ღმერთო, მშვილდი ოქროსი ხელთ მოიმარჯვე,
ბასრნი ისარნი ჩემდა სახსნელად სტყორცნე ჩემთ მტერთა.

ცეცხლის ჟინჯლილნი არტემისისა,
ლიკიის მთებში რო მიჰქრის-მოჰქრის,

მომეც სანათად.

ვუხმობ ბახუსსაც,

ქვეყნის მფარველსა,

მხიარულს, ღვინით

გალაღებულსა,

მენადთ მეგობარს;

დადაგოს ცეცხლით

კეთილ ღმერთთ შორის სასტაკი ღმერთი!

ო დ ი პ ო ს ი

რასაც თქვენ ითხოვთ, აგისრულდებათ,

მოგვევლინებათ შვება, საფარი,

თუ ჩემის რჩევით ღმერთს გაუგონებთ.

მე არა ვიცი არც მკვლელობისა,

არცა რა მკვლეთა და ვითღა ძალმიძს

გამოძიება, თუ კვალს ვერ ვხედავ.

თქვენ კი, კადმოსცლოთ, გიცხადებთ ყველას,

თქვენს უგვიანეს ქალაქს მოსული:

თუ ვინმემ იცის, ვინ მოაკვდინა

ლაიოს მეფე, ლაბდაკოსის ძე,

ებრძანებ ნუ მალავს, გატყდეს უშიშრად,

თუნდ თვითონ იყოს მკვლელი მეფისა;

არაფერს ვაგნებთ, მხოლოდ განვდევნით

ჩვენის ქვეყნითგან. და თუ რო მკვლელი

უცხო კაცია, ნუ დამიმალავთ, —
 მთქმელს დავუმაღლებ და მეფურადაც
 დაეაჯილდოვებ. მაგრამ თუ მკვლელსა
 სასჯელის შიშით ან მეგობრობით
 ხელს დააფარებთ, რისხვას ელოდეთ.
მე, მეფე თქვენი, გიბრძანებთ ყველას:
თავშესაფარი არ მისცეთ მკვლელთა,
 არ მიესალმოდ, არც მიეკაროთ
 თქვენს სალოცავში, არც საზორავში,
 წყალსა ნაკურთხსა. ნუ მიაწოდებთ,
 ვით ბიწიერი განდევნეთ ყველამ, —
 ამას მიცხადებს პითონით ღმერთი.
 მსურს ამ საქმეში მოკლულ მეფესა
 და ღმერთს გავუხდე მე მოკავშირედ.
 თქვენც მოგიწოდებთ, ისმინეთ ჩემი,
 იძიეთ შური ჩემთვის, ღვთისათვის
 და აოხრებულ თქვენის ქვეყნისთვის.
 მოგიკლესთ მეფე სათნო, კეთილი, —
 სისხლის აღება ვაღია თქვენი,
 თუნდ არ იცოდეთ განგება ღვთისა.
 მეფემ წამებით დაღია სული,
 და დღეს, როს მე ვარ იმის მემკვიდრედ,
 მისი მეუღლე ცოლად შემირთავს
 და თუ ღმერთს მისთვის შვილი მიეცა,
 ვფიცავ, მამობას მე გავუწევდი, —
 დღეს მსურს იმისთვის თავი გავსწირო,
 ვით საკუთარის ჩემის მამისთვის,
 ვცადო ყოველი, მივაგნო მკვლელთა
 და ლაბდაკიდის, პოლიდოროსის,
 ძველის კადმოსის და აგნორის
 შთამომავალის სისხლი ავიღო.

ურჩითათვის შევთხოვ მოწყალე ღმერთებს
 ნუ აღირსებენ მათ მიწის ნაყოფს,
 ნურც იმათ ცოლთა შვილიერობას,
 წილად არგუნონ სვე უარესი!
 ვწყევლი მე მკვლელთა, ვინც უნდა იყონ,
 დე, უკეთურთა, ვერაგთა განვლონ
 ტანჯვა-წვალეებით ცხოვრების გზანი!
 თვით ვიყო წყეულ-შეჩვენებული,

თავსა დამატყდეს რისხვა ღმერთების,
თუ ჩემთან ჭერქვეშ აღმოჩნდა მკვლელი!
თქვენ კი კადმოსელთ, ვინც თანამიგრძნობთ,
სიმართლე გქონდესთ ძიების საგნად
და უკუნითი გწყალობდესთ ღმერთი.

ქორო

მეც გიპასუხებ, რომ არ მწვდეს წყევლა:
მე არც მომიკლავს, არც მკვლელი ვიცი,
მკვლელი ამხილოს თვითონ აპოლომ,
ვინც კისრად დაგვდვა ეს მძიმე ვალი.

ოიდიპოსი

ეგ მართალია, მაგრამ არ ძალგვიძს
ძალით გავიგოთ ღვთის საიდუმლო.

ქორო

კიდევ გეტყვი...

ოიდიპოსი

სთქვი ყველაფერი,
ნუ დამიმალავ.

ქორო

გამოცლით ვიცი,
რომ ტირეზია წინასწარ თქმაში
უდრის აპოლოს. მოვიხმოთ აქა,
გვეტყვის ყოველსა, რასაც შეგვიტოხავთ.

ოიდიპოსი

მე დაგასწარით: კრეონის რჩევით
ორჯერ შიკრიკი ვაფრინე მასთან
და მიკვირს ფრიად რათ იგვიანებს!..

ქორო

მაშ, ის ამბავი ჭორი ყოფილა...

ოიდიპოსი

სთქვი, რა ამბავი?

ქორო

უბნობდენ, მეფევ,
თითქოს ლაიოს მგზავრების მიერ
იყო მოკლული.

ოიდიპოსი

მოწამე არ სჩანს.

ქორო

თუ მის გულს ოდნავ სჩვევია შიში,
შენს წყევლა-კრულვას ველარ გაუძლებს.

ოიდიპოსი

ვინც ქმნას არ შიშობს, სიტყვა ვერ აკრთობს.

ქორო

აჰა, გამოჩნდა, ვინც მკვლელს ამხილებს.
მოჰყავთ მოხუცი, ვინც კაცთა შორის
ერთია მცოდნე ჭეშმარიტების.

ოიდიპოსი

ო, ტირეზია, ყოვლის მხილველო,
ფარულის, ცხადის, ზესკნელ-ქვესკნელის!
მთელი ქალაქი, დღეს ჭირში მყოფი,
შენ შემოგყურებს მხოლოდ, მეუფევე,
ვითა ერთადერთ მხსნელს და მფარველსა!
გაგეგონება, ფებემ გვიბრძანა
მკვლელი მეფისა აღმოვაჩინოთ,
ან განვაძევოთ ჩვენის ქვეყნითგან,
ან მოვაკვდინოთ, სისხლი ავიღოთ, —
ეს არის ჩვენი ხსნა ერთადერთი.
გვითხარი ყველა, თუ იცი რამე
ან ფრინველთ ფრენით, ან კიდევ სხვა გზით...
ჩვენ შენს ხელთა ვართ: იხსენი თავი,
იხსენ ქალაქი, მეც დამიხსენი
და განსაცდელი თავს აგვარიდე.
უცხო ხვედრია, როს შეგიძლია
მოყვასთა შენთა ექმნე მარგებელ.)

ტირეზია

რას ვაქნევ, ვაგლახ, წინასწარ გრძნობას,
თუკი არ ძალმიძს თქვენ დაგეხმაროთ.
ეს ხომ ვიცოდი და რაღა მოვედი?!

ოიდიპოსი

რაო? მკმუნვარე ეგრე რათ მოხველ?

ტირეზია

გამიშვი, წაეალ, ეს ორთავესთვის,
მერწმუნე, მეფევე, უმჯობესია.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეგ რა სიტყვა სთქვი მცდარი, უმართლო!
არ გსურს სამშობლო შენი დაიხსნა?

ტ ი რ ე ზ ი ა

ვხედავ, მეფეო, შენი სიტყვები
შენვე დაგლუპავს. მეც ვშიშობ...

ქ ო რ ო

ჩქარა,

გვითხარი, ნულა აყოვნებ! ყველა
მუხლმოდრეკილი შენ გვედრება.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ყველა შეშლილა. არაფერს ვიტყვი,
არც. გავამყლავნებ შენს სვეს უბედურს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რაო, არ იტყვი? მამ შენ გლომია

მოსპო ქალაქი, დამლუპო მეცა!

ტ ი რ ე ზ ი ა

აგაცდენ წყენას შენც და ჩემს თავსაც.
ამაოდ მკითხავ, ვერ მათქმევიანებ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

აგო მოხუცო! ეგ უჯათობა
ქვას გააბრაზებს! ნუთუ არ იტყვი
და ულმობელი იქნები კვლავაც?

ტ ი რ ე ზ ი ა

ჩემს უჯათობას სასტიკად ჰკიცხავ
და შენს ცუდს ზნესა კი ველარ არჩევ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვით ძალმიძს მშვიდად ვუსმინო იმას,
ვინც უპატიოდ ეპყრობა ქალაქს!

ტ ი რ ე ზ ი ა

მოსავალია, თუნდაც გავჩუმდე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მამ, რად აყოვნებ, ბარემ გვითხარი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

კრინტსაც არ დავძრავ, შენ კი, თუ გნებავს,
უფრო გაბრაზდი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მე თუ გავბრაზდი,
რაც ვიცი, ყველას გამოვამყლავნებ.

შენა ხარ, გესმის, მოხუცო, მკვლელი,
მონაწილე ხარ მეფის მკვლელობის,
თუმც არ მოგიკლავს საკუთარ ხელით!
ბრმა რომ არ იყო, მთლად მკვლელობასაც
დაგაბრალებდი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ნუ იტყვი! მაშ, მე
იძულებულ გყოფ შენვე სრული ჰყო
შენი ბრძანება. აღარ გაგვცე ხმა,
შე ავაზაკო, ამა ქვეყნისა!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ურცხვი ყოფილხარ! მე რო ცილს მწამებ,
აწ რითლა ფიქრობ გადურჩე სასჯელს?

ტ ი რ ე ზ ი ა

უკვე გადვურჩი სიმართლის ძალით.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვისგან ისწავლე? თუ შეწამებაც
ხელობადა გაქვს?

ტ ი რ ე ზ ი ა

შენ მათქმევიინე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

კიდევ სთქვი, მინდა კარგად გავიგო.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ვერ გაიგე თუ? ან იქნება მცდი?

ო ი დ ი პ ო ს ი

არეულს ამბობ, განიმეორე.

ტ ი რ ე ზ ი ა

შენა ხარ მკვლელი, ვისაც ჩვენ ვეძებთ...

ო ი დ ი პ ო ს ი

ცილს მწამებ კიდეც? ამას განანებ!

ტ ი რ ე ზ ი ა

გეტყვი უარესს, რო გაგაბრაზო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სთქვი, მაგრამ შენი სიტყვა ფუჭია.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ბილწი კავშირი გაერთებს მასთან,
ვის წინაც გამართებს შენ თაყვანება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეგ დაუსჯელად შენ არ შეგრჩება.

ტ ი რ ე ზ ი ა

დამსაჯე, მე კი ვამბობ სიმართლეს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ სიმართლესთან ხელი არა გაქვს,
შენ—უსინათლოს, ყრუს და უგონოს.

ტ ი რ ე ზ ი ა

საბრალო მეფევე, ეს სატყვივარი
თვით შენ სულ მალე თავს დაგატყდება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

თვალხილულს ვნებით ვით ავნებ შენ, ბრმა,
ვისიც ხვედრია ბნელი უკუნი?!

ტ ი რ ე ზ ი ა

მე არას გერჩი, ფეხე მოგივლენს,
რაც ბედისწერით მოსავალია.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ა, შენ და კრეონ თხზავთ მაგ ამბებსა?

ტ ი რ ე ზ ი ა

შენი წამხდენი შენვე ხარ თვითონ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეჰა, სიმდიდრევე, მეფის უფლებავ,
სიბრძნევე ცვალებად ცხოვრებისაო,
რა საშინელსა შურს აღძრავთ ხოლმე!
მე განა მწადდა სამეფო სკიპტრა?
თვით თქვენ მიძღვენით მადლობის ნიშნად,
და ეხლა კრეონ, ძმად მიჩნეული,
ცდილობს წამართვას სამეფო ტახტი,
მოდის ფარულად და დამხმარედ ჰყავს
ცრუ და ვერავი ეს მაწანწალა,
ანგაარებით მომქმედი მხოლოდ!
რაში გამოჩნდა შენი მისნობა?
ან რად არ იხსენ მოქალაქენი,
ოდეს ურჩხული სიკვდილს უქადდა?
რად ვერ მიუხვდი მის გამოცანის
იდუმალ აზრსა? ნუთუ ფრინველთა
არა გითხრეს რა? არ ჩაგაგონეს
არცა ღმერთებმა? მე უმეცარმა

მოსვლისთანავე მოვსპე ურჩხული,
საკუთარ ჭკუით, სხვის დაუხმარად!
და ეხლა შენ გასურს ტახტი წამართვა,
რომ ახლო დადგე მეფე კრეონთან!
ვაი რო ძვირად ჩემი განდევნა
თქვენ დაგიჯდებათ! შენ კი არ დაგსჯი
მხოლოდ იმიტომ, რომ მოხუცი ხარ.

ქორო

თქვენ რო გიცქერით, ორივე ცხარობთ:
შენცა, ოიდიპოს, და შენც, მისანო.
უმჯობესია ის მოვიფიქროთ,
ვით ავასრულოთ ფეხებს ბრძანება.

ტირეზია

თუმც შენ მეფე ხარ, მეც ძალმიძს მეფეთ
პასუხი გავცე, ვით ტოლმა ტოლსა.
• მე შენ არ გამონებ, მხოლოდ ლოქსიას,
არც მეჭირვება მფარველად კრეონ!
მე, ბრმას, დამცინი! შენ თვალხილული
საზარელს ცოდვას შენსას ვერ ამჩნევ,
ვერ ხედავ, თუ სად და ვისთან ცხოვრობ,
ვისი შვილი ხარ — არ იცი განა?
შენა ხარ მტერი შენიანების,
როგორც ამ ქვეყნად ისე ქვეშეთში!
დედის და მამის წყევლა საზარი
მშობელ ქვეყნითგან შენ გაგაძევებს,
დღეს თვალხილული შენ ბრმა იქნები!
შენის გოდების ხმა კითერონის
მთათ-ხეობათა შეაზრიალებს,
ოდეს მიხვდები, თუ ცოდვით საესემ
ვის შეუერთდი ქორწინებითა!
და კვლავ მრავალი ტანჯვა-წვალება
შენ და შენ შვილთა არ აგცილდებათ!
ეხლა, თუ გნებავს, ავინე კრეონს,
მეც დამამცირე. ხოლო კაცთ შორის
შენებრ ცოდვილი ვერ არ ყოფილა!..

ოიდიპოსი

მე ვერ მოვითმენ ამ თავხედობას!
გასწი აქედან, ურცხვო მოხუცო,
და არ გაბედო მეორედ მოსვლა!

ტ ი რ ე ზ ი ა

არც მოვდიოდი, შენ რომ არ გეხმე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მე თუ მცოდნოდა შენი სიგიჟე,

მერწმუნე, ჩემთან არ მოგიწვევდი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

დე, ეგრე იყოს, გიჟი მიწოდე.

შენი მშობლები კი მრაცხდენ ბრძენად.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჩემი მშობლები? მითხარ ვინ იყვნენ?

ტ ი რ ე ზ ი ა

ეგ რომ გაიგო, ხომ დაიღუპე!

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენი სიტყვები ვერ გამიგია...

ტ ი რ ე ზ ი ა

გამოცანათა ახსნა ხომ იცი?..

ო ი დ ი პ ო ს ი

გინდა დასცინო ჩემს გამარჯვებას?..

ტ ი რ ე ზ ი ა

მაგ გამარჯვებამ დაგლუპა, მეფევე!..

ო ი დ ი პ ო ს ი

არც ვწუხვარ, რაკი ვიხსენ ქალაქი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

ეხლა კი წავალ. ბაღლო, გამიძახ!

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენი აქ ყოფნა სამძიმო არის, —

გვიშლი, გვაწუხებ, წა, მოგვასვენე!

ტ ი რ ე ზ ი ა

წასვლისას გეტყვი, თუ რისთვის მოველ.

შენ მე ვერ მავნებ, ვერც შემაშინებ.

ისმინე ჩემი. ის კაცი, ვისაც

შენ ეგრე ეძებ, მკვლეელი მეფისა,

აქ არის, ჩვენთან, დიდი ხანია.

ამბობენ არის უცხო ქვეყნელი,

მალე თებელად აღიარებენ, —

და ვაი იმას, ვაი იმ დღესა:

ლარიბ-ლატაკი და უსინათლო

უცხო ქვეყნებში გადიხვეწება

ჯოხზე დაყრდნობით. თვისის შვილების
მამა იქნება და მათივე ძმა,
დედისა—შვილი და თან მეუღლე,
მამის მკვლელი და მის ცოლის ქმარი.
წადი, იფიქრე და თუ გავმტყუენდე,
არაა მცოდნია მე მისნობისა!..

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ქ ო რ ო

ვინ არის იგი, ვისაც ამხილებს წინასწარმთქმელი ტინი დელფისა?
ვინ მოიქმედა სისხლიან ხელით უსაზარლესი ეს ბოროტება?

დროა გაიქცეს
ცქვიტ რაშსა უფრო
სწრაფად, მალიად.

თორემ ზევსის ძე, აბჯარასხმული,
ცეცხლით და ელვით უქადის სიკვდილს.

და კვალ-კვალ სდევენ
შურის ქალღმერთნი.

ან ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ა.

აჰა, თოვლიან პარნასით გვესმა
ბრძანება, ვძებნოთ უცნობი მკვლელი.

დაძრწის საბრალო, ვით ხარი,
ულრან ტყეებში, კლდე-ლრეში,
უთვისოდ, მარტო, რომ აიცდინოს
ღვთის რისხვა, პითონით მოვლენილი,
სადაც არს უბე ქვეყნისა,
და რისხვა იგი მარად ძლიერი
კვალდაკვალ დასდევს.

ს ტ რ ო ფ ი ბ.

ბრძენმა მისანმა საშინელება აღძრა ჩემს გულში,

არ ვიცი, რა ვსთქვა.

მინდა ვერწმუნო, თან ურწმუნოც ვარ.

შეძრწუნებული ვერაფერს ვხედავ აწმყო-მყობადში!

არცა მსმენია არას დროს

ლაბდაკიდთა და პოლიბოსის ძეს ურთიერთ შორის ჰქონოდესთ მტრობა

და ვითლა ძალმიძს სახელგათქმულსა

ოიდიპოს მეფეს მე შევეჭიდო და დახმარება მკვლელის ძებნაში

მე ლაბდაკიდთა აღმოვუჩინო!

ანტიტროფი ბ.

მოკვდავთა ბედი თვინიერ ზევსის და აპოლოსი არავინ უწყის,
და ნუვინ იტყვის, თითქო მისანმა იცოდეს მეტი, ვიდრე მე ვიცი,
რადგანაც სიბრძნით მჯობნე მჯობნისა არ დაილევა. ჭ
არ შემძლია, ვერწმუნო მისანს, სანამ ბრალდება არ გამართლდება,
არც გავიტარებ გულში ცუდს ზრახვას ოიდიპოსს მიმართ,
ვინც ყველას თვალწინ ფრთოვან ურჩხულსა
უშიშრად შეხვდა და თვისის სიბრძნით იხსნა ქალაქი!

კ რ ე ო ნ ი

მოქალაქენო, საშინელ ბრალს მდებს
ოიდიპოს მეფე. ეს რომ გავიგე,
თქვენ მოგაშურეთ, რადგან არ ძალმიძს
გულმშვიდად ვიყო. თუ მეფე ფიქრობს,
რო თქვენი ტანჯვის მე მადევს ბრალი
სიტყვით ან საქმით, ნულა ვიცოცხლო!
მე ვერ გავუძლებ საზარ ბრალდებას!
ან კი რად მინდა თავი ცოცხალი,
თუ რომ ბოროტის სახელს ვატარებ,
თუ შენც, ქალაქიც, ძმა-მეგობარიც
ძვირის მოქმედის სახელს მიწოდებთ?!

ქ ო რ ო

იქნება მეფეს თვისი ბრალდება
ჯავრით წამოსცდა, მოუფიქრებელ.

კ რ ე ო ნ ი

არა, მეფემ სთქვა, თითქო მისანი
აქ შეგონებით ლაპარაკობდა.

ქ ო რ ო

სთქვა, თუმც არ ვიცი, რამ ათქმევინა.

კ რ ე ო ნ ი

მერე სად ჰქონდა სინდისი, ჰკუთა,
ოდეს საზარელს ამ ბრალსა მდებდა?

ქ ო რ ო

არ ვიცი, მეფეთ არ ვარ მსაჯული.
აჰა, თვით მეფეც გვიახლოვდება.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვის ვხედავ? როგორ გაბედე მოსვლა?
მკვლელი მეფისა, ჩემის უფლების
მოსისხლე მტერო, ურცხვო, თავხედო,

რამ მოგიყვანა ჩემს სასახლეში?
განა შემატყე შიში, სიმხდალე,
ეს სისაძაგლე რომ განიზრახე?
ან თუ ფიქრობდი, რომ მზაკვრულ ხრიკებს
ვერ მივხვდებოდი და არ ჩავშლიდი
თქვენს ვერაგ საქმეს? უგუნურია
(შენი განზრახვა — ტახტი მისია,
ვისაც ოქრო აქვს და ვინც ხალხს უყვარს?)

კ რ ე ო ნ ი

იცი, რას გირჩევ: მეც მომისმინე,
ისე განსაჯე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჭრელი ენა გაქვს.

არ მსურს გისმინო, რადგან მტერი ხარ
ჩემი, ცბიერი და მუხანათი.

კ რ ე ო ნ ი

სწორედ მაგისტვის გთხოვ მომისმინო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

სწორედ ამისას ნურაფერს მეტყვი.

კ რ ე ო ნ ი

სცდები, თუ ფიქრობ, რომ უგუნური
შენ ქედმაღლობა გამოგადგება.)

ო ი დ ი პ ო ს ი

სცდები, თუ ფიქრობ ძვირის მოქმედი
ბოროტი შეგერჩეს და ასცდე სასჯელს.

კ რ ე ო ნ ი

სიმართლეს ამბობ, ხოლო მითხარი,
რა დაგიშავე, როდის რა გავნე?

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ არ მირჩევდი დაუინებითა
ბრძენი მისანი აქ მომეწვია?

კ რ ე ო ნ ი

მზად ვარ ეგ რჩევა გავიმეორო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა უამმა განვლო, რაც რო ლაიოს...

კ რ ე ო ნ ი

ჰო, დაათავე, კარგად გავიგო.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ავაზაკთ მიერ იქნა მოკლული?

კ რ ე ო ნ ი
მრავალმა წელმა განვლო მას შემდეგ.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მაშინ მისანი ხომ მკითხაობდა?

კ რ ე ო ნ ი
ღიახ, მისნობდა ბრძენი მოხუცი.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მაშ მე იმ დროსაც მასახელებდა?

კ რ ე ო ნ ი
არსად, არასდროს მე არ მსმენია.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მაგრამ მკვლელს მაინც ხომ ეძიებდით?

კ რ ე ო ნ ი
ბევრი ვეცადეთ, მაგრამ ამაოდ.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მერე იმ ბრძენმა რად ვერ გიშველათ?

კ რ ე ო ნ ი
ვერ ვიპასუხებ, რადგან არ ვიცი.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მითხარი გულწრფელ, რაც იცი, ყველა.

კ რ ე ო ნ ი
თუ ვიცი რამე, გეტყვი ყოველსა.

ო ი დ ი პ ო ს ი
შენთან კავშირი ბრძენს რომ არ ჰქონდეს,
მეფის მოკვლის ბრალს მე ვერ დამდებდა.

კ რ ე ო ნ ი
შენ ხომ ისმინე, რაც ბრძენმა გითხრა.

მაშ, ნება მომეც მეც გამოგკითხო.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მკითხე, რაც გინდა: ვერ გამამტყუნებ.

კ რ ე ო ნ ი
არც მსურს. ქმარი ხარ შენ ჩემის დისა?

ო ი დ ი პ ო ს ი
ღიახ, ქმარი ვარ.

კ რ ე ო ნ ი
მასთან თანაბარ

მართავ ქვეყანას?

ო ი დ ი პ ო ს ი

მისი სურვილი

კანონად მიჩანს.

კ რ ე ო ნ ი

განა მეც თქვენი

ტოლი არა ვარ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

და სწორედ მიტომ

გვიმტრე, გვიმუხთლე?

კ რ ე ო ნ ი

არა, დაფიქრდი

და მერწმუნები, რო ხარ შემცდარი.

აბა, იფიქრე, რად მინდა მეფის

ძალაუფლება, რასაც სდევს შიში,

თუ ხელთ მიპყრია იგივე ძალა

გულდამშვიდებით. არ მსურს მეფობა,

ვით არ ისურვებს სხვაც ჩემს ადგილას, —

უამისოდაც მეფურად ვცხოვრობ.

ეხლა შენგან მაქვს, რაც მსურს, უშიშრად

ესულ ყოველივე. მეფე რო ვიყო,

(ჩემი სურვილი უნდა სხვის სურვილს

დავუმორჩილო.) განა არ მიჯობს?

ძალაუფლება უშიშარ მეპყრას,

ვიდრე ვმეფობდე ფიქრით და ზრუნვით?

გიჟი ხომ არ ვარ იგი უარვპყო,

რაც მე სიამეს და სარფას მძღლევს!

ყველა მახარებს, ყველას ვუყვარვარ,

ყველა პატივს მცემს და მეფერება,

რო შენს წინაშე მათ ვეჭომავო.

და ნუთუ ამ ბედს ფაენად გავცვლი?

არა, ჭკვიანი ამას არ იზამს.

ტახტის წართმევა არ განმიზრახავს,

არც მიფიქრია სხვის დახმარებით.

წადი პითონად, თუ გსურს დარწმუნდე,

და იქ გაიგებ პითიას პასუხს.

თუ დამიმტკიცებ, რო შენი ვნება

მკითხავთან ერთად მე გამიზრახავს,

შემკარ და მიმეც სიკვდილით სასჯელს,
თვით მე არ მინდა თავი ვიცოცხლო.
მაგრამ საბუთი ვიდრე არა გაქვს,
ნუ დამდებ ბრალსა. უსამართლოა
აგს უსაბუთოდ სათნო უწოდო
და კეთილს ავი. ვინც პატიოსანს
ჰკარგავს მეგობარს, მარად სასურველს
ესალმება ის სიცოცხლესა. აჰა,
მოვა დროც მალე და გამამართლებს:
კეთილი კაცი იცნობა წლობით,
აგის კაცის აზრს მიხვდები ერთ დღეს.

ქორო

მეფევე, ერწმუნე, თუ გსურს არ შეცდე,
სიჩქარით განსჯა ავნებს სიმართლეს.

ოიდიპოსი

ოდეს იჩქარის მტერი მოპარვით
ბოლო მომიღოს, მზად უნდა დავხვდე.
და თუ გულმშვიდად ვიწყე ყურყუტი,
ის გაიმარჯვებს, მე თავს წავაგებ.

კრეონი

სთქვი, რალა გინდა? ჩემი განდევნა?

ოიდიპოსი

არა, სიკვდილით უნდა დაგსაჯო.

კრეონი

მითხარი მაინც, რა დაგიშავე?

ოიდიპოსი

იქნება ფიქრობ არ დამმორჩილდე?

კრეონი

თუ ვხედავ სცდები?

ოიდიპოსი

ჩემი საქმეა!..

კრეონი

აგრეთვე ჩემიც...

ოიდიპოსი

შენ ვერაგი ხარ...

კრეონი

მერწმუნე სცდები.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მაინც მე უნდა

დაამემორჩილო.

კ რ ე ო ნ ი

ვერა, ცუდს მეფეს

მე ვერ დავუთმობ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჰოი, ქალაქო!

კ რ ე ო ნ ი

ქალაქს მეც ვმართავ შენთან ზიარად...

ქ ო რ ო

ჩუმაღ, მეფენო! ჰა, იოკასტე
ახლად აქ მოდის. იმის შეწევნით

ბოლო მოუღეთ დავა-ცილობას.

ო ლ კ ა ს ტ ე

ო, უბედურნო, ნუ მოცილებობ!

ისედაც ტანჯულ-გვემულ ქვეყანას

ახალ სატანჯველს ნუ მიაყენებთ.

წადით ორივე სახლში, თქვენს ჰერქვეშ

და მცირე წყენას ნუ აზვიადებთ.

კ რ ე ო ნ ი

ო, დაო, შენს ქმარს, ოდიპოს მეფეს

საშინელება რამ განუზრახავს:

ან განმადეოს, ან სიკვდილს მიმცეს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

დიახ, აგრეა, მე გავამტყუენე:

მეგ მიპირებდა ცბიერად მოკვლას.

კ რ ე ო ნ ი

ვიყო წყეული, ნულა ვიცოცხლო,

ნულა ვიხილო სიამე, შვება,

თუ შენი ვნება მე აზრად მქონდეს!

ი ო კ ა ს ტ ე

ო, ღვთის გულისთვის, ერწმუნე, მეფევ,

ირწმუნე ფიცი ამის წმინდაი,

გვეცი პატივი მეც და ამ ხალხსაც.

ს ტ რ ო ფ ი

ქ ო რ ო

მეფევ, გენუკვი, კეთილგონიერ რჩევას უსმინე.

ო დ ი პ ო ს ი

მითხარი, რა გსურს, რა უნდა დავთმო?

ქ ო რ ო

დასდე პატივი, ვისაც უწინაც სიბრძნე შესწევდა..

ვინც საშინელი დღეს მოგცა ფიცი.

ო დ ი პ ო ს ი

იცი კი, რას მთხოვ?

ქ ო რ ო

ვიცი ყოველი.

ო დ ი პ ო ს ი

მაშ, რა გწადია, მაცნე?

ქ ო რ ო

მეგობარს —

ფიცის დამდებსა, უბრალო იჭვით
ნუ დააბრალებ საზიზღარ საქმეს.

ო დ ი პ ო ს ი

თუ მაგას ითხოვ, შენ გლომებია
მე მიმცე სიკვდილს ან განმაძევო!..

ქ ო რ ო

არა, ჰელიოსს ვფიცავ, ღმერთებში
ჩვენს მწე-მოსარჩლეს! მოვწყდე მეგობართ,
ვიყო ღმერთთაგან შეჩვენებული,
თუ რომ ეგ მწადდეს, მაგრამ გულს მიკლავს.
ქვეყნის დაღუპვა, — მის მრავალ ტანჯვას
ვხედავ ახალი ზედ ემატება.

ო დ ი პ ო ს ი

განვდეენი მაინც, თუნდ მიმცეთ სიკვდილს
ან განმაძეოთ სირცხვილეული!
შენმა ვედრებამ მომიღბო გული,
სიბრალულსა ვგრძნობ; მაგრამ კრეონ მძაცს
და მეძაგება ყველგან, ყოველთვის.

კ რ ე ო ნ ი

გულით არ გვითმობ, მაგრამ ინანებ
როს დამშვიდლები: შენისთანაებს
თვით უმძიმთ თვისი ცუდი ზნე!..

ო დ ი პ ო ს ი

კმარა!..

არ გამშორდები?

კ რ ე ო ნ ი

აჰა, მივდივარ.

ვერ დამაფასე; ხალხის თვალში კი
კვლავ ის ვიქნები, რაც ვიყავ მუდამ.

ქ ო რ ო

ო, დედოფალო, ნულა აყოვნებ
შინ წაიყვანე.

ი ო კ ა ს ტ ე

მამცნეთ, რა მოხდა?

ქ ო რ ო

სულ უსაბუთო ბრალდება იყო და ეს მიკლავს გულს!

ი ო კ ა ს ტ ე

განა ერთმანეთს ბრალს სდებდენ?

ქ ო რ ო

ღიახ.

ი ო კ ა ს ტ ე

მაინც რაღა სთქვეს?

ქ ო რ ო

რაც ითქვა-ითქვა,

სჯობს დავივიწყოთ! ქვეყანა ისეც

განსაცდელშია!

ო ი დ ი პ ო ს ი

გულკეთილობით

სიმართლეს ჩქმალავ, ჩემდამი გრძნობა

გინდა დაიხშო!

ქ ო რ ო

არა, მეფეო!

კვლავ გიმეორებ, რაც ხშირად მითქვამს.

უჭკუო ვიყო, სულელი, შტერი,

თუ გილალატო შენ, ვინც სამშობლო

ჩემი ძვირფასი, მრავალტანჯული

კვლავ ააყვავე. თუ ძალა შეგწევს,

გემუდარები, გვიხსენი ღღესაც!

ი ო კ ა ს ტ ე

მეფევე, მეც მითხარ, გაფიცებ ღმერთებს,

ეგრე სასტიკად რამ გაგარისხა?

ო ი დ ი პ ო ს ი

გეტყვი, რადგან მე მეტს პატივსა გცემ...

ამათ კი... კრონს მე მანაცვალეს...

იოკასტე

მითხარ, თქვენს შფოთსა რა აქვს საფუძვლად?

ოიდიპოსი

ის მე შიწოდებს ლაიოსის მკვლელს.

იოკასტე

თვით სწამს, თუ ამბობს ყურმოკრულ ჭორსა?

ოიდიპოსი

მან მომიგზავნა ფლიდი მისანი,

თვით კი ცბიერად კრინტსაც არა სძრავს.

იოკასტე

გთხოვ, უკუაგდო შავი ფიქრები

და მომისმინო: მერწმუნე, მოკვდავთ

ნიჭი არა აქვთ წინასწარ თქმისა.

ამის მაგალითს ეხლავ გიჩვენებ:

მეფე ლაიოსს ჰქონდა ნათქვამი, —

ფებეს ვით ვკადრო — მის მსახურთაგან,

რომ მას სიცოცხლეს გამოასალმებს

ჩემგან ნაშობი მისივე შვილი.

მერე რა მოხდა? ლაიოს მოჰკლეს

ავაზაკებმა გზაჯვარედინსა!

მხოლოდ სამის დღის იყო ჩვენი ძე,

მამამ შეჰკოჭა ბავშვი და მსახურთ

უღაბურ მთასა დააგდებინა! **ჰ**

აღარ აღსრულდა წინასწარ თქმული:

შვილს არ მოუკლავს მამა, და მეფეც

არ იყო მოკლულ თვისის ძის მიერ!

ესეც ქებული მისნობა ბრძენთა!

ყურს ნუ ათხოვებ, თუ ღმერთსა ნებავს,

თვით გამოაჩენს თავისის განგებას.

ოიდიპოსი

შენი სიტყვები მიმფოთებს სულსა,

გულში შიში ჰკრთის, ჩემო მეუღლე!

იოკასტე

სთქვი, რა გაწუხებს? რა დაგემართა?

ოიდიპოსი

ხომ არ მოვტყუვდი? შენ სთქვი, რა მეფე

გზაჯვარედინსა იყო მოკლული?

იოკასტე

აგრე ამბობდენ, ღღესაც ხმა არის.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა ადგილს მოჰკლეს ლაიოს მეფე?

ი ო კ ა ს ტ ე

ფოკიდა ჰქვია იმ ქვეყანასა,
იქ დავლიის გზა დელფის გზას ჰსჯვარავს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რამდენმა ჟამმა განვლო მას შემდეგ?

ი ო კ ა ს ტ ე

ის იყო გვამცნეს ჩვენ ეს ამბავი,
შენც მოველინე ამ ქალაქს მეფედ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ზევსო ძლიერო, ეს რა დამმართე?

ი ო კ ა ს ტ ე

მეფევე, რა მოგდის, რამ შეგაძრწუნა?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ნუ მკითხავ. უმალ მითხარი, მეფე
რა სახის იყო, რამდენის წლისა?

ი ო კ ა ს ტ ე

ტანად მაღალი და თმაჭალარა,
სახით კი... ერთობ შენ წაგაგავდა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაი უბედურს! მე რა ვიცოდი,
საშინელ წყევლით ვინ შევაჩვენე!

ი ო კ ა ს ტ ე

რა სთქვი? შიშსა მგვრის შენი შეხედვა!..

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაი თუ მისანს სიმართლე უთქვამს!
მაგრამ... ერთი რამ კიდევ მითხარი.

ი ო კ ა ს ტ ე

რაც ვიცი, გეტყვი, თუმც ვშიშობ ფრიად.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მცირე ამაღა ახლდა მეფესა,
თუ აბჯარასხმულ მხედართა გუნდი?

ი ო კ ა ს ტ ე

სულ ხუთი კაცი, მათ რიცხვში შულტა
და ერთიც ეტლი მეფის საჯლომი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაიმე ბედკრულს! ცხადია ყველა!
ამბავი ვინლა შეგატყობინათ?

იოკასტე

ერთი გადარჩა და იმან გვამცნო.

ოიდიპოსი

სად არის ეხლა? სასახლეშია?

იოკასტე

არა, გვამცნო რა მეფის დალუპვა
და შენ გიხილა სამეფო ტახტზედ,
ხელი შემახო და შემევედრა,
რათა გამეშვა მინდვრად მწყემსებში,
რომ შორს გასცლოდა უხიაკ ქალაქს.
მეც ავეუსრულე თხოვნა: ვით ერთგულს
ყმას, მეტი ჯილდოც ეკადრებოდა.

ოიდიპოსი

ნეტავი მალე აქ მოვიდოდეს!

იოკასტე

მე დავიბარებ, მაგრამ რად გინდა?

ოიდიპოსი

ვშიშობ მეუღლევ, ბევრი რამ ითქვა,
რის გულისთვისაც იმის ნახვა მსურს.

იოკასტე

ის მოვა, მაგრამ მეც ღირს ვარ მითხრა,
რაც გულს გიმძიმებს, მეფეო, ეგზომ

ოიდიპოსი

ვერც დავიმაღავ, რაკი შევეტოპე
საზარ ფიქრებში, ან კი ვის ვანდობ
უფრო ღირსეულს ჩემს საიდუმლოს.
<მამაჩემს, გვართ კორინთელს, ერქვა
პოლიბოს, დედას — დორიდელს გვართ — }
მეროპე. ვიყავ პირველი ყველგან
ქალაქში, სანამ უბედურება
მე არ შემემთხვა) საკვირველი რამ,
თუმცა არ ღირდა თავს-გამოდებად.
ერთხელ, ნადიმად, ვინმე რეგვენმა,
ძალიან მთვრალმა, მიგდებულო —
მე წამომძახა. გული ამემღვრა,
ძლივს შევიკავე თავი იმ ღამეს.
მეორე ღღესვე დედ-მამას ვკითხე.
როცა ვუამბე, რაც წამოროშა

შთერალმა ნადიმში, ძლიერ განრისხდნენ.
 მეც გულს მომეშვა, თუმც ვერ დავმშვიდდი,
 ჭორი გავრცელდა და გახშიანდა,
 და ნამალევიდ დედ-მამის პითონს
 წავედი. მაგრამ ღირსი არ გავხდი
 ფეხებს პასუხის. ნაცვლად ამისა
 ღმერთმა მაუწყა, რომ საშინელი
 ბედი მომელის: ცოლად შევირთავ
 ჩემსავე დედას, წარმოვშობ შვილებს
 საზარ-საძაგლებს და მშობელ მამას
 ჩემის ხელითვე ვარგუნებ სიკვდილს.
 ეს რომ გავიგე, გავშორდი კორინთს,
 ვარსკვლავთა სრბოლას მივსდიე გზა-გზა
 და შორს გავიჭერ, რომ არ მეხილა
 ქრიზმო საზარი აღსრულებული.
 და უგზო-უკვლოდ მოხეტიალე
 მე აქ მოვედი, სადაც მოუკლავთ,
 შენ ამბობ, მეფე. როს მეზობირსა
 მიგუახლოვდი, ეტლი შემომხვდა
 ორცხენიანი, შულტა უძლოდა,
 შიგ იჯდა ვინმე კაცი-მოხუცი, —
 სუყველაფერი, ვით შენ მიაბბე.
 ორთავემ სცადა ძალდატანებით
 გზითგან გადვეგდეთ. ბრაზმორეულმა
 დაგკარ მეეტლეს, მაგრამ მოხუცმა,
 ეს რომ იხილა, დრო შემირჩია:
 როს ეტლთან ვიდექ, ორჯერ მათრახი
 კეფაში დამკრა, ნაცვლად ეწია
 უარესს ბედსა: მყისვე მას ჩემი
 კვერთხი ვაკვეთე და უსულგულოდ
 იქვე დაეცა. გავსწყვიტე ყველა!
 და თუ ლაიოსს და იმ უცხოელს
 საერთო რამ აქვთ, არვინ ყოფილა
 ჩემებრ საბრალო, შესაზიზღარი
 და საქულველი კაცთ თუ ღმერთთათვის!
 არც მოქალაქეს, არც უცხოელსა
 არა აქვს ნება მკვლელი მეფისა
 სახლში შეუშვას, არცა ხმა გასცეს,
 ყველას ვალად სძევს მისი განდევნა.

მკვლელი კი თვით ვარ, მევე ბედკრულმა
თავს დავიტეხე საწარი წყევლა!
მეფის საწოლი შევბილწე ხელით,
რომლით ლაიოსს დღე მოვუსწრაფე!
განა არა ვარ დიდად შემცოდე?
თავით ფეხამდე სისხლში მოსვრილი?
და თუ რომ ჭერ არს ჩემი გაქცევა,
არ შემიძლია კორინთს დავბრუნდე,
კვლავ ვნახო ჩემი ნათესავები,
რადგანც ვშიშობ მშობელის დედის
ქმარი არ გავხდე და მამის მკვლელი,
პოლიბოსისა, ვინც მშვა, აღმზარდა.
ცხადია, ცხადი, მე მდევნის რისხვა
სასტიკის ღმერთის! ო, ნურასოდეს,
ღმერთნო ძლიერნო, იმ საშინელ დღეს
ნულა შემასწრებთ! დე, აღვიგავო
მოკვდავთა შორის უკვლოდ, უნიშნოდ
და არ ვიხილო საშინელი სვე!

ქორო

შენებრ შიშით ვძრწით, მაგრამ მეფეო,
მწყემსის მოსვლამდე იმედს ნუ ვკარგავთ!

ოიდიპოსი

მეტი რა გზა მაქვს? ეგ დამრჩენია
მწყემსს მოვუცადო!

იოკასტე

მერე რო მოვა,
რა ნუგეშსა გვცემს?

ოიდიპოსი

ამასაც გეტყვი:

თუ ის შენს ნათქვამს დაადასტურებს,
მე გადავრჩები წყევლა-კრულვასა!

იოკასტე

განა ეგეთი მე რამე მითქვამს?

ოიდიპოსი

შენ სთქვი, რო მწყემსმა შეგატყობინათ,
თითქოს ლაიოს ყაჩაღთ ბრბომ მოჰკლა.
კვლავ თუ ამასაც განიმეორებს,

მე არ მომიკლავს, ცხადია, მეფე —
ერთი ხომ ბრბოდ არ ეჩვენებოდა.
ხოლო თუ მონა ერთს ასახელებს,
მე დამიღვრია სისხლი მეფისა!

იოკასტე

იცოდე, მეფევე, აგრე გვიამბო
და ვერც გადათქვამს: მთელი ქალაქი
უსმენდა ამბავს, არა მარტო მე.
და თუნდ უარპყოს თვისი ჩვენება,
მინც ვერ შესძლებს მეფის მკვლელობის
ახსნას ამბავი სრულის სისწორით,
◀ ვისაც ლოქსიამ ამცნო, რომ მოჰკლავს
მას ჩემი შვილი. ესეც არ ახდა:
ბედკრული უმალ თვით დაიღუპა! ▶
მიტომ არ მჯერა მწყემსის ნათქვამი
და არც ვიწამებ, რასაც კვლავ გვეტყვის.

ოიდიპოსი

კეთილი, მაგრამ ნულა აყოვნებ,
უბრძანე მწყემსი აქ მოიყვანონ.

იოკასტე

მყისვე ვუბრძანებ. ყოველს შენს სურვილს
ვასრულებ მეფევე. წამო პალატში.

სტროფი ა.

ქორო.

ო, ბედმა რად არ მარგუნა
სიტყვით და საქმით დავიცვა სათნო
სიწმინდე ღვთისა, ვის წმინდა სჯული
დაწესებულ არს ზეცაში,
ცისა ეთერში. წიაღთა შინა ოლიმპოსისა, —
ის არის იმის შემქმნელი,

არა მოკვდავთა ბუნება,
და დავიწყებას არ შეუძლია ის მიაძინოს:
ღმერთი ძლიერი ჰგებებს იმაში, მარად ჭაბუკი.

ანტისტროფი ა.

ზვიადობა შობს მძლავრობას
და ქედმაღლობა უგნური კი ჰბადებს ყველაფერს
რაც უმართლოა და თან ურგები, და რა მიაღწევს
ამ გზით მწვერვალსა თვალუწვდენს,
ვარდება ღრეზე საშინელების უფსკრულში,

სად უილაჯო უძრავად გდია!
მე კი ღმერთს ვვედრი,
ნუ შესწყვეტს ბრძოლას, ქვეყნის სახსნელად დაწყებულს,
მხრლოდ ღმერთს ვხედავ მწუედ და მფარველად.
ს ტ რ ი ფ ი ბ.

(ვინც გულზვიადობს სიტყვით თუ საქმით და არ ეკრძაღვის
არცა სამართლის ქალღმერთსა,
არცა უკვდავთა სამკვიდრებელსა,
ვინაც ეძიებს უმართლო სართას,
არც ერიდება ბიწიერ ზრახვას
და მკრეხელობით ბილწავს სიწმინდეს, —
დე, საშინელსა ეწიოს ბედსა!
ვერც აიცდენენ ცოდვით სავსენი
ღვთის რისხვის ისარს!

თუ ასეთ საქმეს გასავალი აქვს,
მე რად ჩავება სამა-ფერხულში!)

ა ნ ტ ი ს ტ რ ი ფ ი ბ.

აწ აღარ წავალ ლოცვად იქ, სადაც ქვეყნის უბეა,
არც აბას ტაძრად, არც ოლიმპიად,
თუ არ აღსრულდა მოკვდავთ თვალისწინ
სუყველაფერი, რაც აქ წარმოვთქვი!
გარნა შენ, ზევსო, ყოვლისა შემძლე,
უძლიერესო, თუ ჭეშმარიტად
ძლიერება გაქვს, შენის უკვდავის
ხელისუფლებით განმეხე ცოდვა!
უკვე გაქარწყლდა, რაც რო ლოქსიამ
ამცნო ლაიოსს პითიას პირით,
თვითონ აპოლო ყველგან პატივსა მოკლებულია
და დამცრობილა საღვთო ღირსება.

ი ო კ ა ს ტ ე

ქვეყნის მფლობელნო! მინდა ხელთ ვიღო
ეს გვირგვინები, გუნდრუკ-საკმევი
და მივაშურო ტაძრად ღმერთებსა,
რადგან ოიდიპოსს მრავალი სევდა
უმწარებს სულსა, უცხო მოვლენას,
ვითა შეშვენის ბრძენს და გონიერს,
იგი ძველთაებრ თავს ველარ ართმევს,
არამედ სჯერა ვინც რა უნდა სთქვას

საშიშ-საზარი და ჩემს მუდარას
ყურს არ ათხოვებს. და აწ, აპოლო,
შუქმოიფევე, საუფლო ძღვენით
შენდამი, ღმერთო, კვლავ მოვიქცევი,
რათა მოგვმადლო ხსნა კურთხეული!
ვით ნაკოსალარს, შიშით და ძრწოლით
შევეყურებთ მეფეს თავზარდაცემულს!

მ ო ა მ ბ ე

ხალხო, მაჩვენეთ მეფის სასახლე,
ანდა იქნება იცით—ამჟამად
თვითონ ოიდიპოს სად იმყოფება?

ქ ო რ ო

აი სასახლე, მეფეც შიგ არის,
ეს კი ცოლია მეფის და დედა
იმის შვილების.

მ ო ა მ ბ ე

ღედავ ნაკურთხო!
იყავ ბედნიერ ბედნიერთ შორის!

ი ო კ ა ს ტ ე

მაგ დალოცვისთვის შენც მოგენიჭოს
ხედრი კეთილი, მაგრამ გვითხარი,
რამ მოგიყვანა, რა ამბავს გვეტყვი?

მ ო ა მ ბ ე

შენის ქმრისა და სახლობისათვის
სასიხარულოს.

ი ო კ ა ს ტ ე

მაინც რა არის?

მოხველი სითა?

მ ო ა მ ბ ე

მოველ კორინთით.

ჩემი ამბავი სასიამოა,
თან სამწუხაროც.

ი ო კ ა ს ტ ე

რა უნდა იყოს,

ეგ ორნაირი ძალა რომა აქვს?

მ ო ა მ ბ ე

როგორც მსმენია, ხალხს სურს ოიდიპოს
ქასთმიის მეფედ გამოაცხადოს.

იოკასტე
მერე პოლიბოს?.. მეფე მოხუცი?..

მოამბე
ცივს სამარეში დაიდვა ბინა.

იოკასტე
რასტყვი? მოკვდაო მეფე პოლიბოს?

მოამბე
თუ გატყუებდეს, აქვე გავთავადე.

იოკასტე
გასწი ბატონთან და მოახსენე.
აჰა, ღმერთების წინასწარი თქმაც!
ოიდიპოს გარბის შორს სამშობლოთგან,
რათა არ მოჰკლას მოხუცი მამა, —
მამა კი კვდება აწ ბუნებითად!..

ოიდიპოსი
ო, იოკასტე, უძვირფასესო
ჩემო მეუღლე! რათ დამიბარე?

იოკასტე
ჰა, მოუსმინე ამ კაცს და მერე
თვითონ განსაჯე, რალა ფასი აქვს.
ღვთის წინასწართქმას!..

ოიდიპოსი
სადაურია?

რა უნდა მითხრას?

იოკასტე
კორინთელია,
უნდა გაცნობოს, რომ მამაშენი,
მეფე პოლიბოს, მიცვალებულა!

ოიდიპოსი
რაო, რა გითქვამს? განიმეორე!

მოამბე
თუ საჭიროა გამეორება,
იცოდეს, მეფევ, მამა მოგიკვდა.

ოიდიპოსი
რამ მოჰკლა? სენმა თუ კაცთ მზაკვრობამ?

მოამბე
მიხრწნილ გვამისთვის ერთი ბეწოც რამ
საკმაო არის...

ო ი დ ი პ ო ს ი

საბრალო მოხუცს

სენმა მოულო, როგორც ჩანს, ბოლო.

მ ო ა მ ბ ე

დიახ, და თანვე ღრმა სიბერემაც.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაიმე, ვაი! რალა ფასი აქვს

შემდეგ ამისა პითონის ქრიზმოს

ან მაღლა ცაში ფრინველთა წივილს!

ჩემის ხელითვე უნდა მომეკლა

მამა მშობელი, ის კი უსულო

აწ განისვენებს ცივ სამარეში, —

მე კი აქა ვარ და არც მიხლია

ხმლისათვის ხელი! ან ეგებ მამა

სულ მე მიგლოვდა და ჯავრს გადაჰყვა,

და ამ გზით მკვლეელი მაინც მე გავხდი!

პოლიბოს მოკვდა და ჰაიდესში

თან ჩაიტანა ღმერთების მიერ

წინასწარ თქმული...

ი ო კ ა ს ტ ე

მე წინდაწინვე

დიდი ხანია მაგას ვამბობდი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეგ მართალია, მაგრამ მე შიშით

დავკარგე გონი.

ი ო კ ა ს ტ ე

აწლა გულში შიშს

ნუ გაიტარებ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

გარნა დედისა

ქმრობას აღარა უნდა ვშიშობდე?

ი ო კ ა ს ტ ე

უადგილოა შიში იქ, სადაც

ბრმა ბედისწერა მხოლოდ განაგებს

და წინათგარძნობაც არაფრისა გვაქვს.

გვიჯობს ვიცხოვროთ ისე, ვით ძალგვიძს.

შენც ნუ იშიშვი დედასთან კავშირს:

სიზმრად მრავალნი ბილწუ სარეცელზე

თვისთა დედათა შეუღლებიან,

მაგრამ იოლად ის ცხოვრობს მხოლოდ,
ვინც სისულელეს ყურად არ იღებს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჩინებულაა შენი სიტყვები,
რომ არ ცოცხლობდეს ამყამად დედა,
მაგრამ ის ცოცხლობს და მეც შიშით ვკრთი,
თუმცა მამშვიდებ.

ი ო კ ა ს ტ ე

მამის საფლავი —

აი რა არის დიდი ნუგეში!

ო ი დ ი პ ო ს ი

დიდია, მაგრამ შიში ცოცხლისა...

მ ო ა მ ბ ე

ნეტავ ვინ არის ის დედაკაცი,
ვისი ხსენებაც გაშინებს ეგზომ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

იგი ცოლია პოლიბოსისა,
მეროპე არის!

მ ო ა მ ბ ე

მერე რა არის

მასში ისეთი, რომ ეგრე გაფრთხობსთ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჰოი, მოხუცო, ქრიზმო საზარი,
ღვთით მოვლენილი...

მ ო ა მ ბ ე

არ შეიძლება,

რო მეც ვიცოდე, თუ გამჟღავნდება
ეგ საიდუმლო?

ო ი დ ი პ ო ს ი

რატომაც არა.

წინასწარ მამცნო ლოქსიამ, რო მე
დედა-მშობელსა ქმრად გავუხდები
და ჩემის ხელით დავღვრი მამის სისხლს!
და მეც დავაგდე მყისვე კორინთო,
ჩემი სამშობლო, ბედსაც ვეწიე,
თუმცა მშობლების ნახვას ვინატრი,
გულით მწაღია!

მოამბე

მაშ, ამის უიშით

შენ დაგიგდია სამშობლო მხარე?

ოიდიპოსი

რომ არ მომეკლა მამა მშობელი...

მოამბე

რას ველოდები, როდესაც ძალმიძს,
სამოყვროდ მოსულს, მყის გაგიფანტო,
მეფევე, ეგ უიში!

ოიდიპოსი

ნაცვლად მიიღებ

ღირსეულ ჯილდოს.

მოამბე

მეც მისთვის მოველ

ჯილდო მივიღო, ოდეს სამშობლოს
დავუბრუნდებით.

ოიდიპოსი

ეგ არ იქნება,

მე სამუდამოდ მოვშორდი მშობლებს.

მოამბე

ო, შვილო ჩემო, შენ თვით არ უწყი,
თუ რას სჩადიხარ!

ოიდიპოსი

მიხედე ღმერთებს,

მამცნე ყოველი.

მოამბე

ღმერთების უიშით

თუ დაუტოვე შენი სამშობლო,
დაბრუნდი ჩვენთან.

ოიდიპოსი

მერე რომ ახდეს,

რაც მიმეტყველა ფებემ წინასწარ?

მოამბე

რის გეშინია? რომ არ შეკბილწო
დედის საწოლი?..

ოიდიპოსი

ეგ არის, ეგა,

ღიახ, მოხუცო, მუდამ უიშსა ვგარძნობ...

მოამბე

იცოდე, მეფევე, სულ ტყუილია
ეგ შენი შიში.

ოიდიპოსი

რაო, ტყუილი?

მე ხომ შვილი ვარ ჩემის მშობლების?

მოამბე

ტყუილი-მეთქი: შენ პოლიბოსის
სისხლის არა ხარ!

ოიდიპოსი

რაო, ეგ რასტქვი?

ნუთუ ის ჩემი მამა არ არის?!

მოამბე

ისე, როგორც მე, — არა უმეტეს.

ოიდიპოსი

ვით შეედრება მშობელსა მამას
კაცი, რომელიც არ არის მამა?

მოამბე

შენს გაჩენაში თანასწორ წილი
გვიდევს ორსავე.

ოიდიპოსი

რად მიწოდებდა

მამინ თვის შვილად?

მოამბე

უშვილო მეფეს

შენ მოევლინე ღვიძლის ძის ნაცვლად!

ოიდიპოსი

ნუთუ სხვის ხელმა არგუნა მეფეს
ჩვილი ყმაწვილი?

მოამბე

იცოდე, შვილო,

მეფე პოლიბოსს შენ მე მიგგვარე,
ვით საჩუქარი.

ოიდიპოსი

შემთხვევით მპოვე,

თუ შემიძინე მეფისთვის სყიდვით?

მოამბე

ბედით გიპოვე კითერონისაჲ
ტევრიან ხევში.

ო ი დ ი პ ო ს ი

რას აკეთებდი

იმ ყრუ ადგილსა?

მ ო ა მ ბ ე

თვალი მეჭირა

მთაში ნახირზე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მწყემსი ყოფილხარ,

მოჯამაგირე!

მ ო ა მ ბ ე

ო, შვილო ჩემო,

მე მაშინ შენი ვიყავი მხსნელი!

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა სენი მჭირდა შავ ბედში მყოფსა?

მ ო ა მ ბ ე

კოჭებზედა გაქვს იმ სენის დალი.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, ძველ ტყვილებს ნუ მომაგონებ!

მ ო ა მ ბ ე

ფრთხილად ფეხებზედ გაგიხსენ თოკი

და ლაგიაზე წყლული უსუსურს.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაიმე ბედშავს, არტახებშივე

პატივაყრილსა!

მ ო ა მ ბ ე

და ეგ სახელი

დღეს რომ ატარებ, მიტომ დაგერქვა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მამცნე, ვინ იყო ამის ჩამდენი?

დელა თუ მამა?

მ ო ა მ ბ ე

არა ვიცი რა.

ეგ იმას ჰკითხე, ვინც შენ გიპოვა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მაშ სხვამ მიპოვა?

მ ო ა მ ბ ე

დიახ, სხვა მწყემსმა,

მეფევე, მე შენი თავი გადმომცა.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ვინ არის მწყემსი? მისი სახელი?

მ ო ა მ ბ ე
ის უნდა იყოს ლაიოს მეფის
მონა—მსახური.

ო ი დ ი პ ო ს ი
აწ მიცვალვებულ
ამ ქვეყნის მეფის?

მ ო ა მ ბ ე
დიახ, ლაიოსს
ის მწყემსად ჰყავდა.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ხომ ცოცხალია?
მინდა თვით ვნახო...

მ ო ა მ ბ ე
ეგ აქაურებს
გეცოდინებათ უკეთ, ვიდრე მე.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ნუთუ არავინ აქ მყოფთა შორის
იმ მწყემსს არ იცნობს? არ შეხვედრია
ან სადმე მინდვრად ან აქ, ქალაქში?
აბა, სთქვით! ბარემ ავხსნათ ყოველი!

ქ ო რ ო
ვფიქრობ, ეგ მწყემსი ის უნდა იყოს,
რომელიც უკვე აქ დაიბარეთ, —
ეს იოკასტეს ეცოდინება.

ო ი დ ი პ ო ს ი
აბა, რას იტყვი, ჩემო მეუღლე?
ჩვენ რო მოვიხმეთ, ის მწყემსი არის,
ვისაც ეს ჰხადის?

ი ო კ ა ს ტ ე
რად მეკითხები,
ვისას რას ამბობ? ყურს ნუ ათხოვებ!
ფუჰია ყველა მაგის ნათქვამი!

ო ი დ ი პ ო ს ი
ეგ არ იქნება! რაკი მივაგენ
უტყუარ ნიშნებს, ნუთუ არ ცხადვყო
ჩემი გაჩენა?

იოკასტე

ო, ნურასოდეს,
ღვთის გულისათვის ნუ გამოიძევ,
თუ გსურს იცოცხლო, საკმაო არის,
რაც მე ვიტანჯე!

ოიდიპოსი

გულს ნუ გაიტეხ!
თუნდ სამგზის ვიყო მონა სამის დგმით, ✓
შენს შთამოებას ეს ჩირქს ვერ მოსცხებს!

იოკასტე

მაინც გენუკვი მე გამიგონო, —
ნუ გამოიძევ!

ოიდიპოსი

ვერ გაგიგონებ!
მე ყველაფერი უნდა ვიწვრილო!

იოკასტე

რასაც მე გირჩევ, უკეთესია, —
მე კარგად ვიცი.

ოიდიპოსი

კმარა, ეგ რჩევა
დიდი ხანია ძალზე მომბეზრდა!

იოკასტე

ო, უბედურო! ნეტა ვეროდეს
გაჩენის ამბავს ვერ შეიტყობდე!

ოიდიპოსი

გასწით, ახლავე მომგვარეთ მწყემსი...
ეგ კი დასტოვეთ: დე, შეჰხაროდეს
თვისთა წინაპართ!

იოკასტე

ბედშავო მეფევ!
ეს შემიძლია მხოლოდღა გითხრა!

ქორო

მეფევ, რად გარბის შენი მეუღლე
საშინელ სევდით გარემოცული?
ვშიშობ, ვაითუ დედოფლის გმინვას
უბედურება საზარი მოჰყვეს!

ოიდიპოსი

დე, ბარემ მოხდეს! მე მსურს გავიგო,
√ თუგინდ დაბალი გვარისა ვიყო,

ვინ გამაჩინა? მას კი რცხვეხია
ქმრის უგვარობის, ვითარცა ქალსა
ზვავსა, ქედმაღალს! ბედის შვილი ვარ —
ეს განა მარცხვენს? მე მშობა ბედმა,
მარად მოწყალემ... განვლილთა თვეთა
არარაობა ცად ამამაღლეს...
და არასოდეს არ მსურს სხვად ქცევა,
რომ ვერ გავიგო, თუ ვინ დამბადა...

ს ტ რ თ ფ ი

ქ ო რ ო

თუ კვლავ მაქვს ნიჭი წინასწარ თქმისა, თუ ჰკუაც
მიჭრის,
ვფიცავ ოლიმპოსს, ვიდრემდის მთვარე გაივსებოდეს,
შენ, კითერონო, ხოტბას შეგასხამ,
ვით ოიდიპოსის აკვანს, სამშობლოს
და მშობელ მამას, სამა-ფერხულით
გაქებ, გადიდებ მისთვის, რო შვება
არგუნე მეფეს!

ფებევ, მოწყალე, აღსრულდეს ნება შენი, წმინდაი!

ან ტ ის ტ რ თ ფ ი

ყრმავ, მარქვი, უკვდავ ქალწულთა შორის რომელმა
გშობა?

პანს შეუერთდა მთების ბინადარს,
თუ თვით ლოქსია გაგიხდა მამად, —
მინდორთა, ველთა, ვაკეთ ტრფიალი?

ან თუ კილენეს მფლობელი ღმერთი?

ან თუ ბახუსსა, მთისა მწვერვალზედ, მრგვალთვალა
ნიმფათ,

მათის ცელქობის თანაზიარსა,

ვით ძე მიგგვარეს?

ო ი დ ი პ ო ს ი

თუ არა ვცდები, მოხუცნო, ვგონებ,
იმ მწყემსსა ვხედავ, რომელსაც ვეძებთ
დიდი ხანია, თუმც არ მინახავს.

ის უნდა იყოს: ღრმა მოხუცია,

ვით კორინთელი, და, კარგად ვარჩევ,

ჩემს მსახურთ მოჰყავთ. თუმცა შენ უკეთ

უნდა იცოდე, რადგან უწინაც

გინახავს მწყემსი.

ქორო

ღიახ, ვიცანი.

ლაიოსს ახლდა ერთგულ მსახურად.

ოიდიპოსი

წინაპირველად კორინთელ სტუმარს

გკითხავ: — მითხარი, ეგ ის კაცია?

მოამბე

ღიახ, ის არის.

ოიდიპოსი

აქეთ მოდექი,

თვალში მიცქირე და მიპასუხე:

შენ ლაიოსის მსახური იყავ?

მწყემსი

მე ვიყავ მონა, სახლში აღზრდილი,

არა ნასყიდი.

ოიდიპოსი

რას აკეთებდი?

რა საქმე გქონდა?

მწყემსი

მთელი სიცოცხლე

ნახირში ვიყავ.

ოიდიპოსი

სად უფრო ხშირად

მწყესიდი ნახირსა?

მწყემსი

კითერონისა

არემარეში და მის კალთებზედ.

ოიდიპოსი

ეს კაცი სადმე ხომ არ გინახავს?

მწყემსი

მეფევ, ვინ კაცი? რა მოხელეა?

ოიდიპოსი

აი, ეს კაცი!.. არსად გინახავს?

მწყემსი

არა, არ ვიცი... არ მაგონდება...

მოამბე

ნუ გიკვირს, მეფევ, მე მოვაგონებ

ცხადად ყველაფერს. თამამად ვიტყვი,

უნდა ახსოვდეს, რო ჩვენ ორივე

კითერონისა მიდამოებში
ჯოგებსა ვმწყესდით: მე—ერთს, ეგ—ორსა.
იქ გავატარეთ სამი ზაფხული...
ზამთრის პირში კი გავრეკდით ჯოგებს —
ეგ ლაიოსის ფარეხში, მე კი —
ჩემსა ბოსელში. აბა, ძმობილო,
მართალს არ ვამბობ?

მ წ ყ ე მ ს ი

მართალი არის,

თუმცა დიდი ხნის ამბავი კია.

მ ო ა მ ბ ე

მამ გაიხსენე, ერთხელ რო ბავშვი
მომგვარე, რათა გამომეზარდა
ვით ღვიძლი შვილი?

მ წ ყ ე მ ს ი

რაო, რას ამბობ?

რა საჭიროა ეგ მოგონება?

მ ო ა მ ბ ე

აი, ძმობილო, ის ქორთა ბავშვი.

მ წ ყ ე მ ს ი

გაჩუმდი, ბრიყვო, გასწი აქედან!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ეგ საყვედურის ღირსი არ არის, —
შენა ხარ, მონავ, ღირსი სასჯელის!

მ წ ყ ე მ ს ი

უსათნოესო, რა დავაშავე?

ო ი დ ი პ ო ს ი

იმ ყმაწვილისა არაფერს ამბობ!..

მ წ ყ ე მ ს ი

მაგან არ იცის, ტყუილებს როშავს...

ო ი დ ი პ ო ს ი

ნებით არ ამბობ? ჯოხი გამოგტეხს!..

მ წ ყ ე მ ს ი

ო, ღვთის გულისათვის, ნუ მცემ მოხუცსა...

ო ი დ ი პ ო ს ი

მსახურნო, მალე შეუკარო ხელნი...

მ წ ყ ე მ ს ი

ვაი, უბედურს! რა უნდა ვითხრა?

ო ი დ ი პ ო ს ი
ამ კაცს მიეცი ბავშვი, თუ არა?
მ წ ყ ე მ ს ი
მივეცი... იმ დღეს რად შევესწარი!..
ო ი დ ი პ ო ს ი
თუ არ გატყდები, მოკვდები ეხლავ.
მ წ ყ ე მ ს ი
მე დავიღუპვი, თუ ვთქვი სიმართლე.
ო ი დ ი პ ო ს ი
შენ, ვგონებ განგებ აჭიანურებ...
მ წ ყ ე მ ს ი
არა, ბატონო, ხომ მოგახსენე,
დიდი ხანია მივეცი-მეთქი...
ო ი დ ი პ ო ს ი
სთქვი, ვისი იყო: შენი თუ სხვისი?
მ წ ყ ე მ ს ი
სხვისი, ბატონო, მე სხვამ გადმომცა...
ო ი დ ი პ ო ს ი
დაასახელე, ვინ? რომელ სახლში?
მ წ ყ ე მ ს ი
ღვთის გულისათვის, ნუ გამომკითხავ...
ო ი დ ი პ ო ს ი
სულს ამოგართმევ, თუ არ სთქვი მალე!..
მ წ ყ ე მ ს ი
ყმაწვილი მეფის ჯალაბის იყო...
ო ი დ ი პ ო ს ი
მონა თუ შვილი?
მ წ ყ ე მ ს ი
ვაგლახ! ამის თქმა
საშინელია!
ო ი დ ი პ ო ს ი
მოსმენა უფრო
საშინელია, მაგრამ მაინც სთქვი!
მ წ ყ ე მ ს ი
ყმაწვილსა მეფის ძედ უწოდებდენ...
ჰკითხე დედოფალს, მან უკეთ იცის...
ო ი დ ი პ ო ს ი
როგორ, მან მოგცა?

მ წყ ე მ ს ი

ღიას, მეფეო!

ო ი დ ი პ ო ს ი

რისთვის, რა აზრით?

მ წყ ე მ ს ი

მოსაკვდინებლად.

ო ი დ ი პ ო ს ი

მშობელმა დედამ?

მ წყ ე მ ს ი

შიშით გასწირა

მან თავის პირმშო...

ო ი დ ი პ ო ს ი

რა შიში იყო?

მ წყ ე მ ს ი

იყო ხმა ღვთისა—ბავშვს ღვიძლი მამა
უნდა მოეკლა!..

ო ი დ ი პ ო ს ი

რად გადაეცი

ყმაწვილი მოხუცს?

მ წყ ე მ ს ი

ვერ გავიმეტე

უმანკო ბავშვი და მწყემსს მივეცი,
რათა კორინთსა თან წაეტანა...

მან კი აღზარდა და განუმზადა

სვე საშინელი, ვინათგან, მეფევე,

თუ ის ყმაწვილი მართლა შენა ხარ,

საზარელია შენი სიცოცხლე!..

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაიმე, ვაი!.. ახდა ყოველი!..

სინათლევ დღისა, გაჰქრი თვალთაგან!..

შობითვე წყეულს მე შემიბილწავს

წმინდა საწოლი! ღვთით შეჩვენებულს

უმანკო სისხლი დამინთხევია!..

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ქ ო რ ო

კაცობრიობავ, რალა ხარ?

თვით სიცოცხლეში არარა!

ბედნიერების მსურველი

ვინ მისწვდომიხარ საწადელს?
ბედკეთილობა ლანდია,
მხოლოდ ჩვენება წუთისა!
და რა გაჰქრება, ვარდებით
უფსკრულში საბრალობელნი!
შენის შავბედის, ოიდიპოს,
საზარის ხვედრის მხილველი,
ვხედავ არა არს ამ ქვეყნად
ბედნიერება!

ანტიტროფი ა.

შენმა ისარმა განუპო
მკერდი საშინელს მგოსანსა!
შენ მიღწიე დიდებას,
ბედსა, სიმდიდრეს! მფარველად,
მხსნელად გაუჩნდი ქვეყანას!
დაგეხსენი სიკვდილს, ვაებას!
ჩვენცა დაგდაფნეთ, მეუფედ
შენ მოგიწოდეთ მაშინვე!
და თაყვანს გცემდა, ვით მეფეს,
ღიადი თებე!..

სტროფი ბ.

ეხლა რას ვხედავ, ოიდიპოს?
ცვალებადია ცხოვრება!
უსაზარლესი წილად გხვდა
ტანჯვა, წვალება, ნაღველი!
მეფეო ტკბილო! განსასვენებლად
ერთს საქორწინო სარეცელზედა
ვითარ მოთავსდით მამა და შვილი?
მამის საწოლმა, ბედკრულო,
ვით აიტანა სირცხვილი?
რარიგ გაუძლო ამდენ ხანს
თავისს შებილწვას?

ანტიტროფი ბ.

მაგრამ დრომ, ყოვლისმხედველმა,
ანაზღად ცხადპყო ბილწი კავშირი
ღვიძლის შვილისა მშობელ დედასთან!..
ლაიოსის ძევ, ბედშაო!
ნეტამც ჩემს თვალებს

სულ არ ენახე!..

ეხლა ცრემლებს ვღვრი,
მწარედ ვჭკვითინებ
შენის გულისთვის: შენითღა გვიდგას
ტანჯულთა სული! შენით ცოცხალ ვარო!
... შენ მოგვანიჭე თავისუფლება!

შ უ ლ ტ ა

პატივცემულნო და დიდებულნო
მოქალაქენო! ჰერთოდეთ ყოველნი!
საშინელ საქმეთ იხილავთ თვალით,
საშინელებას ყურით მოისმენთ!
საზარი კვენესა გულთ აღმოხდებათ,
თუ კვლავ ერთგულებთ ლაბდაკიდთა გვარს!
არცა ისტროსის, არცა ფაზისის
მრისხანე ტალებს არ შეუძლია
აღხოცოს ყველა ის ბოროტება
ნებაყოფლობით დამართებული,
რაც სასახლეში დაბუდებულია
და რაც თავს იჩენს ადრე და მალე!
საშინელია მხოლოდ ბოროტი,
ჩვენით ჩვენთვისვე განმზადებული!..

ქ ო რ ო

გვეყოფა, რაც რო ჰირი ვიგემეთ!
შენ რას გვიმზადებ? ბარემ გვითხარი!

შ უ ლ ტ ა

მოკლედ გაცნობებთ საშინელ ამბავს:
აწ იოკასტე აღარა ცოცხლობს.

ქ ო რ ო

ო, უბედური! გვითხარ, ვინ მოჰკლა?

შ უ ლ ტ ა

თავი მოიკლა... მაგრამ ამბავი
ეს საშინელი თქვენ არ გინახავთ.
ვერც წარმოიდგენთ. აი, გიამბოთ
ბედ-შავის ტანჯვა, რაც თვალით ვნახე!..
გააფთრებული, გრძნობამიხდილი,
რა წამს წინ კარში ის შემოიჭრა,
შიგნით შევარდა და მიაშურა
მყის თავის საწოლს, თან თმას იგლეჯდა

ორივე ხელით... მოუწოდებდა
 მეფე ლაიოსს... მუნ იგონებდა
 ვაჟსა, მამისმკვლელს და მშობელ დედის
 შემარცხვენელსა... სწყევლიდა საწოლს,
 ცოდვით წაბილწულს, სადაც ბედკრულმა
 შვა ქმრისგან ქმარი, პირმო შვილისგან
 წყეულნი შვილნი!.. რა მოხდა მერე,
 ვით დაიღუპა, აღარ მინახავს...
 ყვირილ-ზახილით იქ შემოვარდა
 ოიდიპოს მეფე, — ველარ ვუცქირეთ
 დედოფლის ტანჯვას, მეფეს ვუმზერდით,
 ვით აწყდებოდა იქით და აქეთ...
 დაბარბაცებდა, ეძებდა მახვილს,
 ეძებდა ცოლსა და არა-ცოლსა,
 მრჩობლსა დედასა ქმრის და შვილების...
 ჩვენ ხმას ვერ ვცემდით გაშმაგებულსა...
 ბოროტი ღმერთი უბნევდა გზა-კვალს...
 უცებ საზარლად დაიღრიალა
 და, თითქო ვისლაც ეჩვენებინოს,
 ეძგერა კარებს, რკინის ურდული
 მიღეწ-მოღეწა, უმალ შევარდა
 საწოლ ოთახში... იქ დედოფალი
 თოკზედ ეკიდა და ქანაობდა...
 რა დაინახა ბედკრულმა მეფემ,
 საზარის გმინვით გაუხსნა ყულფი
 და ძირს დაეცა დედოფლის გვამი...
 აქ დატრიალდა ცოდვა საზარი:
 მეფემ მოსწყვიტა დედოფლის სამოსს
 ოქროს ბალთები და ერთის დაკვრით
 გამოითხარა ორივე თვალი...
 და თან მოსთქვამდა: რომ მისთა თვალთა
 აწ ვერ იხილონ, რაც სატანჯველი
 გარდახდენია ან ბოროტება
 ჩაუდენია... დე, ბნელში მყოფი
 ნულა იხილავს იმათ, ვისიცა
 გაცნობა მარად ეგრე სწყუროდა
 და ვინც, ერჩივნა, სულ არ ენახა!..
 ასე მოსთქვამდა და კვლავ იცემდა
 თვალებში ბალთებს.. სისხლი სდიოდა

არა წვეთ-წვეთად, — ვითა ნაკადი
მოთქრიალებდა ცრემლში ნარევი)
და უღებავდა გულ-მკერდსა, ლაწვებს...
ცოდვის ჩამდენი ორივე იყო,
სასჯელიცა ზვდათ ორსავე ცოლ-ქმარს...
ამა ადგილთა ძველად, ოდესღაც
დღულდა სიცოცხლე, ბედნიერება...
დღეს კი? ეხლადა?.. კვნესა-ვაება,
სიკვდილი, გლოვა, ათასი ჭირი,
რაც ადამიანს წილად ჰხვდომია!..

ქორო

რა ყოფაშია ეხლა ბედკრული?

შულტა

მრისხანებს, ჰყვირის — კარი გააღონ,
აჩვენონ ყველას მკვლელი მამისა,
ის, ვინაც დედა... არა, არ ძალმიძს
უშვერი სიტყვა განვიმეორო...
სურს განერიდოს ჩვენს ქვეყანასა,
დასტოვოს სახლი — ესე წყეული
სამარადისოდ... გარნა არ შესწევს
ძალი და ღონე, არც ჰყავს ეტიკი.
ტანჯვა კი მისი უმძიმესია,
ვიდრე ერთ კაცსა ძალუძს ატანა...
აი, თვით ნახავთ... კარი იღება...
და გამოჩნდება სანახაობა,
რომლის შეხედვა მტერსაც შეჰზარავს.

ქორო

გულშემზარავი სანახავია!
უსაზარლესი არ მინახავს რა!
რამ დაგიბნელა ჰკუთ-გონება,
სვეკრულო მეფევ? რომელმა ღმერთმა
თავს დაგატეხა ჭირი საზარი?

ვაი ბედშაო!

მსურს გამოგკითხო, გამოვიწვლილო,
გავიგო ყველა, მაგრამ არ ძალმიძს;
თვალს ვერ გიმართავ, შეძრწუნებული
შიშით ვკანკალებ!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ვაიმე! ვაი!

ვაგლახ უბედურს! სად მომიყვანეთ?
ასე საოცრად რად ისმის ბნელში
ჩემი სუსტი ხმა? ბედო მუხთალო,
ეს რა დამმართე?

ქ ო რ ო

საშინელი რამ,

აუტანელი, გამოუთქმელი!

ს ტ რ ო ფ ი ა.

ო ი დ ო პ ო ს ი

ვაიმე, ვაგლახ!

ლამე, უკუნი, ბნელი საზარი,
განუჭკვრეტელი და უძლეველი!
ვაი!

და კიდევ ვაი! ო, რარიგ მტანჯავს
საზარ საქმეთა მოგონებანი!
რარიგ მიწყლავს გულს ტკივილი თვალის!

ქ ო რ ო

ოლონდაც, ტანჯვა ესეოდენი
შენ ერთიორად გიშხამავს სულსა.

ა ნ ტ ი ს ტ რ ო ფ ი ა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, მეგობარო!

ერთგულ მსახურად შენ დამრჩი მხოლოდ,
შენ არ დამაგდე ბრმა, უსინათლო!
ბნელით მოცულმა, სასომიხდილმა
ხმაზე გიცანი, ძველო მსახურო!

ქ ო რ ო

რა ჩაიდინე? რად დაიბნელე
სინათლე მზისა? რომელმა ღმერთმა
ჩაგიგდო გულში საშინელება?

ს ტ რ ო ფ ი ბ.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, მეგობარნო! აპოლო იყო,
ღმერთი-აპოლო! მან აღასრულა
უსაზარლესი მუქარა თვისი!
თვალები კი მე, მე დავითხარე

ჩემი ხელითვე! რისთვის მეცქირა?
თვალხილული კი განა ვხედავდი
სასიხარულოს?

ქორო
ქეშმარიტია!

ოიდიპოსი

რა დამრჩენია? ვისლა შეეხედო?
ვინლა მიყვარდეს? ვისლა ვუსმინო?
ო, მომამორეთ აქაურობას,
მალე მომწყვითეთ, შორს წამიყვანეთ
ბილწი სვეკრული, შეჩვენებული
და ღმერთებისთვის შესაზიზღარი!..

ქორო

საშინელია შენი ცოდვები,
სუფრო საზარი, რაკი შეიგნე!
ო, მირჩვენოდა სულ არ მენახე!

ოიდიპოსი

წყეულიმც იყოს, ვინც მთის კალთაზე
დამხსნა თასმები და დამიფარა
სიკვდილისაგან! რისთვის ვცოცხლობდი?
თვით დავიტანჯე და მოყვასთ ჩემთა
ჭირი საზარი წილად ვარგუნე.

ქორო

ეგ მართალია, სიკვდილი სჯობდა...

ანტიტროფი ბ.

ოიდიპოსი

არც შევბილწავდი დედის სარეცელს
და მამის სისხლსაც არ დავიდებდი...
ახლადა? რა ვარ? შეჩვენებული,
შერცხვენილ დედის უკეთური ძე,
ვლვიძლის მშობელის თანამეცხედრე!..
ო, თუ არსებობს უსაზარლესი
ბოროტება რამ, ოიდიპოსს შეხვდა!..

ქორო

არ ვიცი, რა ვთქვა, ვით მოგიწონო?
გარნა გიჯობდა უსინათლობას
სულ არ გეცოცხლა!..

ო, ნუ გამეცხავ,
 ნუ, ნუ მაყვედრი, რო სიკვდილის წილ
 თვალთ დავიბნელე სინათლე დღისა...
 ვითლა მემზირა აბა ჰადესში
 ბედკრულ დედისთვის? ან მშობელ მამას
 ვით ვჩვენებოდი ძე უკეთური,
 ბილწი, ცოდვილი, შიშთვილის ღირსი?
 განა არ მწყურის შეილების ნახვა?
 მაგრამ არ ძალმიძს... ჩემი თვალები
 მათ ვერ იხილავს... ველარც ქალაქსა,
 ვერც ციხე-კოშკებს, ვერცა ღმერთების
 წმინდა ქანდაკთა... თვით მე, ბედშავმა,
 დავკარგე ყველა: გავეც ბრძანება
 (ოდეს ვმეფობდი თებეს განცხრომით)
 განდევენოს ყველამ, ვინც აღმოჩნდება,
 ვით ღვთის ღალადებს წინასწარი თქმა,
 ძვირის მოქმედი და ძე მეფისო!
 თავლაფდასხმულმა ვით გავუსწორო
 ჩემთ თანამოძმეთ დღეიდან თვალი?!
 არა, არასდროს! ო, რო შემეძლოს
 მოვისპო სმენა, დავიხშო ყურნი,
 ვერც რა ვიხილო, ვერც გავიგონო!..
 სასიამოა, ოდეს ვერა გრძნობ
 ტანჯვა-წვალებას! ჰოი, კითერონ,
 რად შემეფარე, რად არ მომკალი,
 ხალხს არ შეეტყო თუ ვისგან ვიშვი!
 და შენც პოლიბოს, და შენც კორინთო.
 შენც, მამეულო ძველო სასახლეც,
 ეს ვინ აღზარდეთ, გარეგან ტურფა!
 და დაფარული შიგ მუწუქებით,
 ცოდვით აღნავსი, ცოდვით ნაშობი!
 შენც მეზობირო სამის გზისაო,
 ტყეო ბურვილო და ვიწრო ხეო,
 თქვენ შეიწოვეთ ამ ჩემის ხელით
 მუნ დანთხეული სისხლი მეფისა, —
 გახსოვთ, თქვენს შორის რა ჩავიდინე
 და აქ მოსულმა კვლავ რა ცოდვა ვქმენ?
 ჰე, ქორწინებავ, მე რო დამბადე,

კვლავ მიანიჭე ჩემს თესლს სიცოცხლე
 და წარმოშობე მამანი, ძმანი,
 ვაჟნი და ბავშვნი, ერთი სისხლ-ხორცი,
 ცოლ-რძალ-დედანი და რაც რამ არის
 უსაზიზღრესი კაცთ შორის ქვეყნად!
 გარნა ძნელია მოსათხრობელად
 საზარ საქმეთა ჩემთა ამბავი!
 ამიტომ გვედრით, ღვთის გულისათვის,
 მალე განმაძეთ ამა ქვეყნისგან,
 ან მომაკვდინეთ, ანდა შთამაგდეთ
 ზღვისა მორევში, რომ ვერ მიხილოთ!
 გამხადეთ ღირსი ხელის შეხების
 მე საცოდავი! მომიახლოვდით,
 ნუ გეშინიანთ! სხვა არვის ძალუძს
 ამის ატანა მოკვდავთა შორის!
 გარნა უკეთუ კაცთ შთამოებების
 არ გაქვთ სირცხვილი, ეკრძალებოდეთ
 ჰელიოსს ღმერთსა, ვისი ნათელი
 ცხოველყოფს ყველას, ვინც ეგრე ცხადყო
 ძვირის მოქმელი: მას ველარ განწმენდს
 ვერც ღედამიწა, ვერცა ცის ნამი,
 ვერც შუქი მზისა! მაშ, წამიყვანეთ
 საჩქაროდ შინა: მარტო თვისტომთა
 მართებს ისმინონ და დაინახონ
 თვის ნათესავის ტანჯვა-წვალება!

ქორო

აი, კრეონიც ახლად აქ მოდის, —
 ის გირჩევს, სრულყოფს სუყველაფერსა:
 დღეს შენ მაგიერ ის დაგვრჩენია
 ჩვენ ერთადერთი ქვეყნის დარაჯი.

ოიდიპოსი

ვაგლახ, რა ვუთხრა, როგორ მივმართო?
 განა ღირსი ვარ მაგის ნდობისა,
 ვისაც მოვექეც ეგრე უმართლოდ?!

კრეონი

არა, ოიდიპოს, მე არ მოვსულვარ,
 ვითა მქირდავი, გისაყვედურო,
 რაც ბრალი დამდევ, მლანძღევ, მაგინე!

ო ი დ ი პ ო ს ი

ო, ღვთის გულისთვის, რაკი განფანტე
შენ ჩემი შიში და მოხველ ჩემთან,
მოძმეთა შორის უბოროტესთან,
შენ — ვაჟიყავი უსათნოესი,
ყური მომაპყარ — მსურს გითხრა რამე,
ჩემთვის კი არა, შენთვის უმეტეს.

კ რ ე ო ნ ი

რალა გწადია, რომ ავისრულო?

ო ი დ ი პ ო ს ი

ჩქარა ამ ქვეყნით შორს განმამევე,
რო ჩავკვდე სადმე ოზლად შეთნილი.

კ რ ე ო ნ ი

სრულ ვჰყოფ, მერწმუნე, შენსა სურვილსა,
მაგრამ ღვთის ნებაც უნდა ვიცოდე.

ო ი დ ი პ ო ს ი

ბრძანება ღვთისა ცხადად ღალადჰყოფს —
მოჰკლათ ურჯულო, მკვლელი მამისა.

კ რ ე ო ნ ი

ეგ აგრე იყო, მაგრამ გვიჯობს კვლავ
ღმერთსა შევჰკითხოთ, ახლალა რა ვქმნათ?

ო ი დ ი პ ო ს ი

როგორ? თქვენ გინდათ ჩემი რამ ჰკითხოთ?

კ რ ე ო ნ ი

ჰოდა ამჟამად შენც ენდე ღმერთსა.

ო ი დ ი პ ო ს ი

შენ მოგნდობივარ და გევედრები
დაასაფლავო, ვით სცნობ საჭიროდ,
ვინც იქ, სახლშია. ვიცი, კეთილად
სრულ ჰყოფ ამ საქმეს შენიანთათვის
მე კი, უღირსი ამიერითგან,
მშობელ ქალაქსა ხამს განვერიდო,
ვიდრე ცოცხალ ვარ გამიშვი მთაში,
სად მღებარეობს ჩემი კითერონ,
სად განმიმზადეს ჩემთა მშობელთა
სამარე შვილთა, სადაც მათ სწადლათ
ჩემი დაღუპვა, მაგრამ ვერც სენი,
ეს კარგად ვიცი, ვერცა სხვა რამე,
მე ვერ დამღუპავს: მაშ განწირული,

ვითლა გაღვეურჩი სიკვდილს, თუ არა
უფრო საშინელ ბოროტებისთვის!..
გარნა, დე ახდეს, რაც მიწერია!..
ვაჟებისათვის ნუ ზრუნავ, კრეონ,
ვაჟკაცებია და უჭირველად,
სადაც იქნება ცხოვრების სახსარს
კი იზოვნიან... მაგრამ ქალები...
საბრალობელნი... მათთვის არასდროს
გამზადებულა ხომ ცალკე ტაბლა!..
თუ შევხებივარ რასმე, ყოველთვის
სუყველაფერში ჰქონიათ წილი!..
მათთვის იზრუნე!.. მიეცი ნება

• ხელი შემახონ და ცხარე ცრემლით გამომიტირონ!
წადი, მეფეო, კეთილშობილო შთამომავლობით!

• ხელს რო შევახებ, ასე ვიფიქრებ,
კვლავ ჩემი იყვნენ, ვით მაშინ, ოდეს
თვალთ ვხედავდი... მაგრამ რას ვამბობ?..

ჰოი, ღმერთებო! ნუთუ საყვარელ
ქალიშვილების მესმის ქვეთინი?!
ნუთუ კრეონსა შეგბრალებივარ
და ჩემი ქალნი, უსაყვარლესნი,
მოუყვანია? მართალს არ ვამბობ?

კ რ ე ო ნ ი

მართალი არის, ეს სიხარული
მე გაგიმზადე, ვიცოდი რადგან
ამის მოლოდინს შენი არსება
გარემოუცავს!

ო ი დ ი პ ო ს ი

იყავ კურთხეულ

ნაცვლად ამისა, ერთ-ერთი უფრო
გწყალობდეს ღმერთი, ვიდრე მე ცოდვილს!
სად ხართ, შვილებო? მომიახლოვდით,
დახედეთ თქვენის ძმისა ხელებსა,
• თქვენსა მამას რომ თვალთ ეღვარება
ეგრე ჩაუქრეს, ვით ეხლა ხედავთ!
თქვენი მამა ვარ, შვილებო, თქვენი,
გშობეთ იმისგან, ვისგანც თვით ვიშვი!
(არაფრის მცოდნემ და არც მხედველმა)..
ახლა დაგტირით, რო ველარ გიმზერთ

და თვალწინ მიდგას თქვენი, სიცოცხლე
 სავსე სიმწარით მოკვდავთა შორის!..
 მოქალაქეთა კრებაში სადღა
 გამოჰყოფთ თავსა? დღესასწაულსა
 ვით დაესწრებით, სად ცრემლს დააფრქვევთ
 ნეტარების წილ და გულდამწვარნი
 შინ დაბრუნდებით! გარნა როდესაც
 გათხოვებისა მოაწვეს ჟამი,
 ვინღა გაბედავს სირცხვილი ესე
 ჩემთა მშობელთა და თანვე თქვენთა
 იდოს თვის თავსა! განა გვაკლია
 რაიმე ჭირი? მამამან თქვენმან
 თვით მოაკვდინა მშობელი მამა,
 დედას შეეხო — ვისგან თვით იშვა,
 და მისგანვე გშვათ, — ამით გაგკილვენ!..
 ვინღა შეგიერთავსთ, ვინ მიგიკარებსთ?..
 ეგრე დასჭენებით უქორწინებელ
 ობლად შეთნილნი! გარნა შენ, ჰოი,
 მენოიკეს ძევ, შენ გაუწიე
 მამობა ამათ, დაობლებულთა,
 და ნუ ინანებ, რომ ეს ქალწულნი,
 მოყვასნი შენი, ვლიდენ ამ ქვეყნად,
 გაუთხოვარნი, ვითა გლახანი,
 მიუსაფარნი! გებრალეობოდენ
 ნორჩი ასულნი, რათა მათი სვე
 არ ჰგავდეს ჩემსას, — შენღა ხარ მარტო
 მათი იმედი, სხვა ყოველივე
 დაკარგულია ... მომეცი ხელი,
 ნიშნად თანხმობის, კეთილშობილო!..

თქვენ კი, შეილებო, კიდევ ბევრს რასმე
 გეტყობათ მამა, თუმცე საამისო
 გქონდესთ გაგება... ეხლა კი მხოლოდ
 ისღა ისურვეთ—როგორც იქნება,
 დავლიო დღენი და უკეთესი
 თქვენ შეგხვდეთ ხვედრი, ვიდრე მამათქვენს!..

კ რ ე ო ნ ი

კარგია, მოვრჩეთ! კმარა ცრემლები! წამო პალატში!

ო ი დ ი პ ო ს ი
თუმცა კი მიმიძმს, მაინც გმორჩილებ!

კ რ ე ო ნ ი
თავისი დრო აქვს აკი ყველაფერს.

ო ი დ ი პ ო ს ი
წამოვალ მხოლოდ ერთის პირობით.

კ რ ე ო ნ ი
სთქვი, რა პირობით?

ო ი დ ი პ ო ს ი
თუ განმაძევებ ამა ქვეყნითგან.

კ რ ე ო ნ ი
ეგ ღვთის ნებაა!..

ო ი დ ი პ ო ს ი
ღმერთებისთვის ხომ საზიზღარი ვარ!

კ რ ე ო ნ ი
მით უკეთესი!

ო ი დ ი პ ო ს ი
შენ აგრე ფიქრობ?

კ რ ე ო ნ ი
რომ არ ვიცოდე არც რას ვიტყვოდი.

ო ი დ ი პ ო ს ი
მაშ წამიყვანე.

კ რ ე ო ნ ი
წადი, შვილები კი აქ დასტოვე.

ო ი დ ი პ ო ს ი
ოჰ, არა, შვილებს ნუ მომაშორებ!..

კ რ ე ო ნ ი
ნუ ხარ თვალხარბი:

რაც მოიხვეჭე შენს ცხოვრებაში, ხედავ, არ შეგერჩა!
ქ ო რ ო

ჰოი, თებელნო, ხედავთ ოიდიპოსს, — ვაჟკაცი ქველი,
ვინც იღუმალი იმ გამოცანის აზრი გაიგო,
ვის უცხო ბედსა შურით უცქერდენ მოქალაქენი,
დღეს საშინელის უბედურების მორევს შთაუნთქავს! ✓
ამად მოკვდავსა, სანამ არ დაჰკრავს იმის სიცოცხლის
უკანასკნელი ჟამი, ბედკეთილს ნულა უწოდებთ,
ვიდრე საზღვარსა საამქვეყნიო ცხოვრებისას
ის უჭირველად და უზრუნველად გასცილდებოდეს!

პეტერბურგი, 1911 წ.